

Mao Tse-tung

Strategiska problem i Kinas revolutionära krig*

December 1936

Kapitel I: Hur man studerar krig	1
1. Krigets lagar är utvecklingslagar.....	1
2. Krigets syfte är att avskaffa kriget	3
3. Strategin är studiet av lagarna för ett krigsläge i dess helhet	3
4. Det viktigaste är att vara skicklig i att lära	5
Kapitel II: Kinas Kommunistiska Parti och Kinas revolutionära krig	8
Kapitel III. Kinas revolutionära krigs kännetecken	11
1. Ämnets vikt	11
2. Vad är det som kännetecknar Kinas revolutionära krig?	12
3. Vår strategi och taktik, en följd av dessa kännetecken.....	14
Kapitel IV: ”Inringning och undertryckning” och fälttåg däremot – huvudmönstret för Kinas inbördeskrig.....	15
Kapitel V: Den strategiska defensiven	19
1. Aktivt och passivt försvar	19
2. Förberedelser för att bekämpa ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg	21
3. Strategisk reträtt	23
4. Strategisk motoffensiv.....	31
5. Påbörjandet av motoffensiven.....	33
6. Truppkoncentration	38
7. Rörlig krigföring	41
8. Krig för snabba avgöranden	44
9. Förintelsekrig	47

Detta arbete publicerades för första gången i tryckt form 1941 (på kinesiska) för internt bruk. I Stuart Schrams antologi *Revolutionary writings 1912-1949* (vol. V, s. 465-538) används versionen från 1947 års utgåva av Maos *Valda verk* (som sägs vara samma som originalet). Som vanligt noterar Schram skillnader mellan den gamla versionen och den som finns i nyare upplagor av *Valda verk*. Den som återges nedan är från första bandet av *Valda verk*, 1:a svenska upplagan, 1966. Översättning av Nils G. Holmberg.

Ett antal ändringar i den auktoriserade upplagan som jag ansett vara av intresse har markerats i texten med annat typsnitt och kommenteras i noter. OBS dock att bara en bråkdel av de ändringar som noteras av Schram har markerats/kommenterats nedan.

1 februari 2016 / MF.

* Detta verk skrevs för att summera erfarenheterna av det Andra revolutionära inbördeskriget och användes i författarens föreläsningar vid Röda arméns högskola i norra Shensi. Endast fem kapitel blev färdiga. De kapitel, som rörde den strategiska offensiven, det politiska arbetet och andra problem förblev oskrivna, därför att han var alltför upptagen till följd av Sianintermezzot. Detta verk, en följd av en viktig kontrovers som under det Andra revolutionära inbördeskriget uppstod inom partiet om militära frågor, ger uttryck för en linje i militära frågor gentemot en annan. Det utvidgade mötet med Centralkommitténs politiska byrå, som hölls i januari 1935 i Tsunyi, avgjorde kontroversen om den militära linjen, bekräftade ånyo kamrat Mao Tse-tungs synpunkter och förkastade den felaktiga linjen. I oktober 1935 flyttade Centralkommittén till norra Shensi, och i december gav kamrat Mao Tse-tung en rapport ”Om taktiken i kampen mot den japanska imperialismen”, i vilken problem, som rörde partiets politiska linje under det Andra revolutionära inbördeskriget, löstes systematiskt. Han skrev detta verk ett år senare, under 1936, för att på ett systematiskt sätt förklara de strategiska problemen i Kinas revolutionära krig.

Kapitel I: Hur man studerar krig

1. Krigets lagar är utvecklingslagar

Krigets lagar utgör ett problem som en var, som leder ett krig, måste studera och lösa.

Lagarna för ett revolutionärt krig utgör ett problem som en var, som leder ett revolutionärt krig, måste studera och lösa.

Lagarna för Kinas revolutionära krig utgör ett problem som en var, som leder Kinas revolutionära krig, måste studera och lösa.

Vi är nu inbegripna i ett krig; vårt krig är ett revolutionärt krig, och vårt revolutionära krig föres i det halvkoloniala och halvfeodala landet Kina. Därför måste vi studera inte enbart krigets lagar i allmänhet, utan de särskilda lagarna för revolutionärt krig och de ännu mera särskilda lagarna för ett revolutionärt krig i Kina.

Därest den som ska utföra någonting, inte förstår de faktiska omständigheterna, sakens natur och dess förhållanden till andra ting, kommer han, som alla vet, inte att känna de lagar som styr den eller att veta hur den ska göras och inte heller att vara i stånd att göra den väl.

Krig är den högsta formen av kamp för att lösa motsättningar mellan klasser, nationer, stater eller politiska grupper, när dessa motsättningar utvecklats till ett visst stadium, och har förekommit ända sedan privatäganderätten och klasserna uppstod. Om ni inte förstår krigets faktiska betingelser, dess natur och dess förhållanden till andra ting, kommer ni inte att känna krigets lagar och inte heller att veta hur man leder ett krig eller att kunna vinna seger.

Revolutionärt krig har, vare sig det är ett revolutionärt klasskrig eller ett revolutionärt nationellt krig, vid sidan om de betingelser och den natur som krig i allmänhet uppvisar, sina egna särskilda betingelser och sin egen natur. Jämte krigets allmänna lagar har det därför sina egna särskilda lagar. Om ni inte förstår dess särskilda betingelser och särskilda natur, inte förstår dess särskilda lagar, kommer ni inte att kunna leda ett revolutionärt krig och leda det med framgång.

Kinas revolutionära krig, vare sig det är inbördeskrig eller nationellt krig, föres i Kinas särskilda miljö och har av detta skäl sina egna särskilda betingelser och sin egen särskilda natur, vilka skiljer det både från krig i allmänhet och från revolutionärt krig i allmänhet. Därför har det, vid sidan om lagarna för krig i allmänhet och revolutionärt krig i allmänhet, sina särskilda egna lagar. Om ni inte förstår dessa, kommer ni inte att kunna vinna seger i Kinas revolutionära krig.

Därför måste vi studera krigets allmänna lagar och tillika det revolutionära krigets lagar, och slutligen måste vi studera lagarna för Kinas revolutionära krig.

Vissa människor har en felaktig åsikt, vilken vi för länge sedan vederlagt. De säger, att det är nog att enbart studera lagarna för krig i allmänhet, eller, för att säga det mera konkret, att det är nog, om man blott följer de militära handböcker, som utgivits av den reaktionära kinesiska regeringen eller av de reaktionära krigshögskolorna i Kina. De ser inte att dessa handböcker endast ger lagarna för krig i allmänhet och dessutom helt och hållet är kopierade från utlandet, och att vi, om vi kopierar och tillämpar dem ordagrant, utan minsta ändring i fråga om form eller innehåll, ”skär till foten för att den ska passa skon” och kommer att lida nederlag. Deras argument är: varför ska kunskap, som kostat blod, inte komma till nytta? De kan inte inse att vi, trots att vi bör vårda oss om denna tidigare erfarenhet som förvärvats på detta sätt, också måste vårda oss om den erfarenhet vi förvärvat till priset av vårt eget blod.

Andra har en annan felaktig åsikt, och även den har vederlagts av oss för länge sedan. De säger, att det räcker med att enbart studera erfarenheterna från det revolutionära kriget i Ryssland, eller, för att uttrycka saken mera konkret, att det räcker med att enbart följa de lagar enligt vilka inbördeskriget i Sovjetunionen leddes och de militärhandböcker som utgavs av sovjetiska militära organisationer. De inser inte att dessa lagar och handböcker innehåller det som är särskilt kännetecknande för inbördeskriget och Röda armén i Sovjetunionen och att vi, om vi kopierar och tillämpar dessa utan att medge några förändringar, återigen kommer att ”skära till foten för att den ska passa skon” och lida nederlag. Deras argument är: eftersom vårt krig, liksom kriget i Sovjetunionen, är ett revolutionärt krig och eftersom Sovjetunionen vann seger, kan det väl inte finnas något annat alternativ än att följa det sovjetiska exemplet? De kan inte inse att medan vi bör sätta särskilt värde på krigserfarenheterna i Sovjetunionen, därför att de utgör de senaste erfarenheterna av ett revolutionärt krig och vanns under Lenins och Stalins ledning*, bör vi likaledes vårda oss om erfarenheterna i Kinas revolutionära krig, ty det finns många faktorer som är speciella för den kinesiska revolutionen och Kinas Röda armé.

Det finns ytterligare andra människor, som har en tredje felaktig åsikt, vilken vi även vederlagt för länge sedan. De säger, att den mest värdefulla erfarenheten är den från Nordexpeditionen av 1926-27, och att vi måste lära av denna, eller, för att säga det mera konkret, att vi måste imitera Nordexpeditionen genom att gå rätt på för att inta de stora städerna. De kan inte inse, att medan erfarenheten från Nordexpeditionen bör studeras, bör den inte kopieras och tillämpas mekaniskt, därför att omständigheterna i vårt nuvarande krig är annorlunda. Vi bör från Nordexpeditionen ta enbart det som ännu i dag är giltigt och arbeta oss fram till något eget i ljuset av nuvarande förhållanden.

Sålunda bestäms de olika lagarna för hur man leder olika slag av krig av de skilda betingelserna i dessa krig – olikheter i dessa krigs tid, plats och natur. Vad tidsfaktorn angår, utvecklas både kriget och dess lagar; varje historiskt skede har sina särskilda kännetecken, och sålunda har krigets lagar i varje historiskt skede sina säregenheter och kan inte mekaniskt tillämpas i ett annat skede. Vad krigets natur angår, har både revolutionärt krig och kontraprevolutionärt krig sina särskilda kännetecken, därför har lagarna som styr dem också sina egna kännetecken, och de som gäller för det ena kan inte mekaniskt överföras till det andra. Vad platsfaktorn angår, har varje land eller nation, särskilt ett stort land eller en stor nation, sina egna kännetecken, följaktligen har också lagarna för krig i varje land eller nation sina egna kännetecken, och även här gäller det, att de, som kan tillämpas på det ena, inte mekaniskt kan överföras till det andra. När vi studerar lagarna för hur man leder krig, vilka förekommer i olika historiska skeden, skiljer sig till sin natur och föres på olika platser och av olika nationer, måste vi uppmärksamma varts och etts kännetecken och utveckling och motsätta oss ett mekaniskt sätt att se på krigets problem.

Och detta är inte allt. När en befälhavare, som i början endast förmår ta befälet över en liten styrka, blir i stånd att ta befälet över en stor styrka, betyder detta att han gör framsteg och utvecklas. Det är också en skillnad mellan att föra krig i ett område och i många områden. Det är således ett tecken på en befälhavares framsteg och utveckling, om han, som till en början endast förmår operera inom ett område, vilket han känner väl till, sedan blir i stånd att operera i många andra områden. Beroende av den tekniska, taktiska och strategiska utvecklingen på fiendens och vår egen sida, skiljer sig förhållandena i ett visst krig också från skede till skede. Det betyder ytterligare framsteg och utveckling när en befälhavare, som förmått utöva befäl i ett krig i dess lägre skeden, blir i stånd att utöva befäl också i dess högre skeden. En befälhavare, som aldrig kommer längre än att kunna utöva befälet enbart över en styrka av en viss

* Denna fras har tillagts i *Valda verk* – MF

storlek, endast i ett visst område och i ett visst skede av krigets utveckling, visar att han inte gått framåt och inte utvecklats. Det finns de som nöjer sig med att kunna endast en sak eller med vad de ser genom ett titthål; de går aldrig framåt. De kan måhända spela en viss roll i revolutionen på en viss ort och vid en viss tidpunkt, men ingen betydelsefull roll. Vi behöver krigsledare, som kan spela en betydelsefull roll. Alla lagar för hur man leder krig utvecklas jämsides med historien och krigen; ingenting är oföränderligt.

2. Krigets syfte är att avskaffa kriget

Kriget, denna monstruösa ömsesidiga människoslakt, kommer till slut att avskaffas genom det mänskliga samhällets framåtskridande, och detta i en icke allt för avlägsen framtid. Men det finns endast ett sätt att avskaffa det, och det är att bekämpa kriget med krig, att bekämpa kontrarevolutionärt krig med revolutionärt krig, att bekämpa nationellt kontrarevolutionärt krig med nationellt revolutionärt krig, och att bekämpa kontrarevolutionärt klasskrig med revolutionärt klasskrig. Historien känner endast två slag av krig, det rättfärdiga och det orättfärdiga.* Vi stöder rättfärdiga krig och bekämpar orättfärdiga krig. Alla kontrarevolutionära krig är orättfärdiga, alla revolutionära krig är rättfärdiga.** Mänsklighetens krigsera kommer att bringas till ett slut genom våra egna ansträngningar, och utan tvivel är det krig vi nu utkämpar en del av denna sista strid. Det krig vi står inför kommer tvivelsutan likaledes att utgöra en del av det största och mest hänsynslösa av alla krig. Vi står inför det största och mest hänsynslösa av orättfärdiga kontrarevolutionära krig, och mänsklighetens stora flertal kommer att ödeläggas, om vi inte höjer ett rättfärdigt krigs banér. Banéret i mänsklighetens rättfärdiga krig är banéret för mänsklighetens räddning. Banéret i Kinas rättfärdiga krig är banéret för Kinas räddning. Ett krig som föres av mänsklighetens stora flertal och av det kinesiska folket är utan tvivel ett rättfärdigt krig, det ädlaste och ärorikaste som kan företas för mänsklighetens och Kinas räddning, och en bro till en ny era i världshistorien. När det mänskliga samhället kommer dithän att klasser och stater avskaffats, kommer det inte längre att finnas krig, vare sig kontrarevolutionära eller revolutionära, orättfärdiga eller rättfärdiga; då inträder en era av bestående fred för mänskligheten.*** Vårt studium av lagarna för revolutionärt krig bottnar i vår önskan att avskaffa alla krig. Häri ligger skillnaden mellan oss kommunister och alla de exploaterande klasserna.***

3. Strategin är studiet av lagarna för ett krigsläge i dess helhet

Varhelst det finns krig, finns det ett krigsläge som helhet.*** Krigsläget som helhet kan omfatta hela världen, eller ett helt land, eller en självständig gerillazon eller en självständig större operationsfront. Varje krigsläge av sådan karaktär, att dess olika sidor och skeden kräver ett omfattande övervägande, utgör ett krigsläge som helhet.

Den strategiska vetenskapens uppgift är att studera de lagar för hur man leder ett krig, vilka styr ett krigsläge som helhet. Vetenskapen om fälttågen och vetenskapen om taktiken har till uppgift att studera de lagar för hur ett krig ledes,¹ vilka styr ett partiellt läge.

* I originalartikeln stod "revolutionära och kontrarevolutionära" i st f "det rättfärdiga och det orättfärdiga".

Ändringen "revolutionär" → "rättfärdig" och "kontrarevolutionär" → "orättfärdig" har genomförts genomgående och påpekas inte i fortsättningen. – MF

** Denna mening fanns inte i originalartikeln, dvs har tillagts. – MF

*** Meningen har tillagts i *Valda verk*. – MF

¹ Strategins vetenskap, vetenskapen om fälttågen och taktikens vetenskap är allesamman delar av den kinesiska militärvetenskapen. Strategins vetenskap handlar om de lagar som styr ett krigsläge som helhet. Vetenskapen om fälttågen handlar om de lagar som styr fälttåg och tillämpas då man leder ett fälttåg. Taktikens vetenskap handlar om de lagar som styr strider och tillämpas då man leder en strid.

Varför är det nödvändigt för den som för befälet över ett fälttåg eller en taktisk operation, att i någon mån förstå strategins lagar? Därför, att förståelsen av det hela, underlättar behandlingen av delen, därför att delen är underordnad det hela. Åsikten att en strategisk seger avgörs enbart genom taktiska framgångar är felaktig, därför att den förbiser faktum att seger eller nederlag i ett krig först och främst är en fråga om huruvida läget som helhet och dess olika skeden vederbörligen beaktats. Om det förekommer allvarliga brister eller fel i bedömningen av läget som helhet samt dess olika skeden, kommer kriget säkerligen att förloras. "Ett enda oförsiktigt drag kan göra att hela spelet går förlorat" syftar på ett drag som berör läget som helhet, ett drag som är avgörande för hela läget, och inte på ett drag av partiell natur, ett drag som inte är avgörande för hela läget. Såsom i schack, så ock i krig.

Men läget som helhet kan inte lösgöras från sina beståndsdelar och bli oberoende av dem, ty det består av alla sina beståndsdelar. Ibland kan vissa delar lida nederlag eller förintas utan att allvarligt skada läget som helhet, emedan de inte är avgörande för läget som helhet. Vissa nederlag eller misslyckanden i taktiska operationer eller i fälttåg leder inte till en försämring i krigsläget som helhet, därför att de inte är av avgörande betydelse. Men om man förlorar de flesta av fälttågen som bildar krigsläget som helhet, eller ett eller två av de avgörande fälttågen, ändrar detta omedelbart hela läget. Här blir "de flesta av fälttågen" eller "ett eller två fälttåg" avgörande. I krigets historia finns exempel på hur nederlag i ett enda slag har upphävt alla fördelarna av en rad segrar, och det finns också exempel på hur seger i ett enda slag efter många nederlag medfört ett nytt läge. I dessa fall var "en rad segrar" och "många nederlag" till sin natur partiella och icke avgörande för läget som helhet, medan "nederlag i ett enda slag" och "seger i ett enda slag" spelade den avgörande rollen. Allt detta förklarar vikten av att beakta läget som helhet. Det viktigaste för den som har överbefälet är att koncentrera sig på att behandla krigsläget som helhet. Huvudsaken är att han, i enlighet med omständigheterna, befattar sig med problemen om grupperingen av sina militära förband och formationer, med förhållandena mellan fälttågen, mellan de olika operationsskedena och mellan vår verksamhet som helhet och fiendens verksamhet som helhet – alla dessa problem kräver av honom den största omsorg och möda, och om han förbiser dem och fördjupar sig i sekundära problem, kan han näppeligen undvika bakslag.

Förhållandet mellan helheten och delen gäller inte enbart förhållandet mellan strategi och fälttåg utan även förhållandet mellan fälttåg och taktik. Exempel finns i förhållandet mellan en divisions och dess regementens och bataljoners operationer och i förhållandet mellan ett kompani och dess plutoners och gruppers operationer. Befälhavaren på vilken nivå som helst bör rikta sin uppmärksamhet på det viktigaste och mest avgörande problemet eller aktionen i hela det läge han befattar sig med och inte på andra problem eller aktioner.

Vad som är viktigt eller avgörande bör inte bestämmas genom allmänna eller abstrakta överväganden, utan i överensstämmelse med de konkreta förhållandena. I en militär operation bör angreppsriktningen och angreppspunkten väljas i överensstämmelse med fiendens faktiska läge, terrängen och våra egna truppers styrka vid tillfället. Man bör se till att soldaterna inte föräter sig när provianten är riklig, och sörja för att inte låta dem gå hungriga då provianten är knapp. I de vita områdena kan minsta lilla informationsläcka orsaka nederlag i en påföljande strid, men i de röda områdena är sådana läckor ofta inte så allvarliga. Det är nödvändigt för de högsta befälhavarna att personligen deltaga i vissa strider men inte i andra. För en militärskola är den viktigaste frågan att välja en rektor och lärare samt antaga ett utbildningsprogram. För ett massmöte är huvudfrågan att mobilisera massorna att deltaga samt att framföra lämpliga paroller. Och så vidare och så vidare. Med ett ord, principen är att inrikta vår uppmärksamhet på de viktiga länkarna som berör läget som helhet.

Enda sättet att studera lagarna, som styr ett krigsläge som helhet, är att använda hjärnan ordentligt. Ty det som gäller läget som helhet är inte synligt för ögat, och vi kan förstå det

endast genom att grundligt tänka igenom det. Det finns inget annat sätt. Men eftersom läget som helhet består av delar, kan folk som har erfarenhet av delarna, erfarenhet av fälttåg och taktik, förstå problem som ligger på en högre nivå, förutsatt att de är villiga att använda hjärnan ordentligt. Strategins problem omfattar följande:

Att ta vederbörlig hänsyn till förhållandet mellan fienden och oss själva.

Att ta vederbörlig hänsyn till förhållandet mellan olika fälttåg eller mellan olika operationsskedan.

Att ta vederbörlig hänsyn till de delar som berör (är avgörande för) läget i dess helhet.

Att ta vederbörlig hänsyn till särdragen i läget som helhet.

Att ta vederbörlig hänsyn till förhållandet mellan fronten och områdena bakom den.

Att ta vederbörlig hänsyn till såväl skillnaden som sambandet mellan förluster och ersättningar, mellan kamp och vila, mellan koncentration och spridning, mellan angrepp och försvar, mellan framryckning och reträtt, mellan fördöljande och avslöjande, mellan huvudangreppet och stödangreppen, mellan angrepp och uppehållande aktion, mellan centraliserat och decentraliserat befäl, mellan långvarigt krig och ett krig för snabbt avgörande, mellan ställningskrig och rörligt krig, mellan våra egna styrkor och vänskapliga styrkor, mellan en militär gren och en annan, mellan högre och lägre nivåer, mellan kadern och manskapet, mellan gamla och nya soldater, mellan äldre och yngre kadrer, mellan röda områden och vita områden, mellan gamla röda områden och nya röda områden, mellan det centrala distriktet och gränserna i ett givet basområde, mellan den varma årstiden och den kalla, mellan seger och nederlag, mellan stora och små truppformationer, mellan den reguljära armén och gerillastyrkorna, mellan att förintna fienden och att vinna massorna, mellan att utvidga Röda armén och stärka densamma, mellan militärt arbete och politiskt arbete, mellan tidigare och nuvarande uppgifter, mellan nuvarande och framtida uppgifter, mellan uppgifter som växer fram ur en grupp av betingelser och de som växer fram ur en annan, mellan fasta och rörliga fronter, mellan inbördeskrig och nationellt krig, mellan ett historiskt skede och ett annat, och så vidare och så vidare.

Inga av dessa strategiproblem är synliga för ögat, och ändå kan vi, om vi bemödar oss att tänka, begripa, fatta och bemästra dem alla, det vill säga, vi kan höja de viktiga problem, som rör ett krig eller militära operationer, till principernas högre plan, och lösa dem. Vår uppgift i studiet av strategins problem är att nå detta mål.

4. Det viktigaste är att vara skicklig i att lära

Varför har vi organiserat Röda armén? För att besegra fienden. Varför studerar vi krigets lagar? För att tillämpa dem i krig.

Det är inte lätt att lära, och det är ännu svårare att tillämpa det man har lärt. Många människor verkar imponerande, när de behandlar militärvetenskap i klassrummen eller i böcker, men när det gäller verklig strid, vinner en del slagen medan andra förlorar dem. Både krigets historia och vår egen erfarenhet i krig har bevisat detta.

Vari ligger då svårigheten?

I det verkliga livet kan vi inte begära ”ständigt segrande generaler”, historien uppvisar ytterst få sådana, och det är långt emellan dem. Vad vi kan begära är generaler, som är modiga och kloka och i regel segrar i striderna under ett krigs förlopp, generaler som förenar visdom med mod. För att bli både vis och modig, måste man förvärva en metod, en metod som kan användas både då man lär något och då man tillämpar det man har lärt.

Vilken metod? Metoden är att göra oss ur alla synpunkter väl förtrogna med såväl fiendens som vårt eget läge, att upptäcka de lagar som styr båda parternas handlingar och sedan utnyttja dessa lagar i våra egna operationer.

De militära handböcker som utgivits i många länder pekar både på nödvändigheten av ”att smidigt tillämpa principerna i enlighet med betingelserna” och på de åtgärder man måste vidta i händelse av nederlag. De pekar på det förstnämnda, för att varna en befälhavare mot att subjektivt begå misstag genom en alltför stel tillämpning av principerna, och på det sistnämnda för att sätta honom i stånd att reda upp situationen sedan han begått subjektiva misstag eller sedan oväntade och oundvikliga förändringar inträtt i de objektiva förhållandena.

Varför begås subjektiva misstag? Därför att det sätt på vilket styrkorna i ett krig eller i en strid fördelas eller ledes inte passar den givna tidens och platsens betingelser, därför att subjektiv ledning inte motsvarar eller strider emot de objektiva betingelserna, med andra ord, därför att motsättningen mellan det subjektiva och det objektiva inte har lösts. Vad människor än sysslar med, kan de svårigen undvika sådana situationer, men en del människor visar sig mera kompetenta än andra. Liksom vi i vilket arbete som helst, kräver en relativt hög kompetens, så kräver vi också i ett krig flera segrar, eller omvänt, färre nederlag. Här ligger svårigheten i att bringa det subjektiva och det objektiva i rätt förhållande till varandra.

Ta ett exempel ur taktiken. Om den punkt som utväljs för angrepp, ligger på en av fiendens flanker och just där han har sin svaga punkt och angreppet följaktligen lyckas, då står det subjektiva i rätt förhållande till det objektiva, det vill säga, då stämmer befälhavarens spaning, bedömning och beslut med fiendens verkliga läge och dispositioner. Om den punkt man väljer att angripa ligger på en annan flank eller i mitten, och angreppet stöter på ett hinder och inte har framgång, saknas en dylik överensstämmelse. Om angreppet göres i rätt tid, om reserverna används varken för sent eller för tidigt och om alla andra dispositioner och operationer i denna strid är sådana att de är förmånliga för oss och inte för fienden, stämmer den subjektiva ledningen under stridens gång fullkomligt med det objektiva läget. En dylik överensstämmelse är mycket sällsynt i ett krig eller i ett slag, ty de stridande är grupper av levande människor, som bär vapen och behåller sina hemligheter för sig själva. Detta är något helt annat än att hantera livlösa ting eller rutinsaker. Men om de order som befälhavaren ger i stort sett stämmer med det verkliga läget, det vill säga, om de avgörande elementen i dessa order stämmer med det verkliga läget, finns det en grundval för seger.

En befälhavares riktiga dispositioner härleder sig ur hans riktiga beslut, hans riktiga beslut härleder sig ur hans riktiga omdömen, och hans riktiga omdömen härleder sig ur en grundlig och nödvändig spaning samt ur att han överväger och sammanfogar de data av olika slag som samlats genom spaningsverksamheten. Han använder alla möjliga och nödvändiga spaningsmetoder, begrundar de upplysningar som samlats om fiendens läge, förkastar de värdelösa och väljer ut de väsentliga, eliminerar det som är falskt och behåller det som är sant. Han går från ett ting till ett annat och utifrån och in; sedan tar han förhållandena på sin egen sida med i beräkningen och gör en jämförande granskning av båda sidorna och deras inbördes förhållanden, och på så sätt bildar han sina omdömen, bestämmer sig och utarbetar sina planer. Sådan är hela den process som en militär går igenom för att vinna kunskap om ett läge, innan han utformar en strategisk plan, en plan för ett fälttåg eller för ett slag. Men i stället för att göra detta, baserar en vårdslös militär sina militära planer på sitt eget önsketänkande, följaktligen är hans planer fantasifulla och överensstämmer inte med verkligheten. En våghalsig militär, som stöder sig enbart på entusiasm, måste ofelbart bli lurad av fienden, eller lockas av någon ytlig eller partiell företeelse i fiendens läge, eller påverkas av sina underordnades oansvariga förslag, vilka inte är grundade på verklig vetskap eller djup insikt. På detta sätt kör han huvudet i väggen, därför att han inte vet och inte vill veta, att varje militär plan måste grundas på den nödvändiga spaningen och på omsorgsfullt övervägande av fiendens läge, hans eget läge och förhållandet mellan dessa.

Den processen genom vilken man får kunskap om ett läge pågår inte endast innan en militär plan utformats utan också efteråt. Under planens genomförande, från och med den stund den

sättes i verkställighet och fram till operationens slut, finns en annan process för att få kunskap om läget, nämligen praktikens. Under denna process förlopp är det nödvändigt att ånyo granska huruvida planen, som man utarbetade under den föregående processen, stämmer med verkligheten. Gör den inte det, eller stämmer den inte helt med verkligheten, blir det, i ljuset av vår nya kunskap, nödvändigt att bilda nya omdömen, fatta nya beslut och ändra den ursprungliga planen så att den svarar mot det nya läget. I nästan varje operation ändras planen något och ibland ändras den helt. En våghalsig man, som inte förstår behovet av dylika ändringar eller är ovillig att göra dem och i stället går blint på, kommer oundvikligen att köra huvudet i väggen.

Det ovan sagda gäller en strategisk aktion, ett fälttåg eller ett slag. Så länge en erfaren militär är anspråkslös och villig att lära, kommer han att kunna lära väl känna sina egna styrkors karaktär (officerare, soldater, vapen, utrustning, osv. och summan av allt detta), de fiendliga styrkornas karaktär (likaledes officerare, soldater, vapen, utrustning osv. och summan av allt detta) samt alla andra förhållanden som sammanhänger med kriget, såsom politik, ekonomi, geografi och väder. En sådan militär kommer att bättre begripa att leda ett krig eller en operation och är en mera trolig segrare. Han kommer dithän därför, att han, under en lång tidsperiod, har lärt känna läget på både fiendesidan och sin egen sida, han har upptäckt handlingens lagar och löst motsättningarna mellan det subjektiva och det objektiva. Denna kunskapsprocess är ytterst viktig; utan en sådan lång period av erfarenhet vore det svårt att förstå och begripa lagarna för ett helt krig. Varken en nybörjare eller en människa, som strider endast på papperet, kan bli en verkligt skicklig befälhavare av hög rang; endast den som har lärt genom verklig kamp i krig kan bli det.

Alla militära lagar och militära teorier som är av principiell natur, utgöres av erfarenheter från tidigare krig, vilka summerats av människor i gångna tider eller i vår egen tid. Vi bör allvarligt studera dessa lärdomar, som betalats med blod och är ett arv från gångna tiders krig. Detta är en sak. Men det finns en till. Vi bör pröva dessa slutsatser mot vår egen erfarenhet, tillägna oss det som är nyttigt, förkasta det som är till ingen nytta samt tillfoga det som är vårt eget speciella. Det sistnämnda är mycket viktigt, ty annars kan vi inte leda ett krig.

Att läsa är att lära, men att tillämpa är också att lära, och därtill det viktigare sättet att lära. Vår främsta metod att lära oss krigföring är att föra krig. En person som inte haft tillfälle till skolgång kan dock lära krigföring – han kan lära genom att kämpa i krig. Ett revolutionärt krig är ett massföretag; ofta är det inte en fråga om att först lära och sedan göra, utan om att göra och sedan lära, ty att göra är i sig självt att lära. Det finns en skiljelinje mellan en vanlig civil människa och en soldat, men den är inte någon kinesisk mur och kan snabbt bryggas över, och sättet att brygga över den är att delta i revolution, i krig. När vi säger, att det inte är lätt att lära och tillämpa det man lär sig, menar vi, att det är svårt att lära grundligt och tillämpa skickligt. När vi säger, att civila mycket snabbt kan bli soldater, menar vi att det inte är svårt att stiga över tröskeln. För att föra samman dessa två uttalanden, kan vi citera det kinesiska ordstävets: ”Ingenting i världen är svårt för den som lägger manken till.” Att stiga över tröskeln är inte svårt, och att uppnå mästerskap är också möjligt, förutsatt att man inriktar sig på uppgiften och är skicklig i att lära.

Krigets lagar är, liksom de lagar som styr alla andra ting, den objektiva verklighetens återspeglings i vårt medvetande; allting utanför medvetandet är objektiv verklighet. Följaktligen innesluter det, som man måste lära och känna till, läget både hos fienden och på vår sida; bägge företeelserna måste betraktas såsom studieobjekt, medan medvetandet (förmågan att tänka) allena är subjektet som utför studiet. En del människor har förmåga att känna sig själva

* I originalet stod i stället ”problem med”. Denna ändring är konsekvent genomförd och påpekas ej i fortsättningen. – MF

men är dåligt i stånd att känna sin fiende, och med andra är det tvärtom; ingendera sortens människor kan lösa problemet om att lära och tillämpa krigets lagar. Det finns ett uttalande från den gamla tiden i Kina i den store militärvetenskaparen Sun Wu Tus bok, ”Känn fienden och känn dig själv, och du kan utkämpa ett hundra strider utan fara för nederlag.”² Detta åsyftar både lärandets och tillämpningens stadier, både kännedomen om lagarna för den objektiva verklighetens utveckling och våra egna beslut om handling i enlighet med dessa lagar i syfte att besegra den fiende vi står inför. Vi bör inte ta detta uttalande lätt.

Kriget är den högsta formen för kamp mellan nationer, stater, klasser eller politiska grupper, och alla krigets lagar tillämpas av krigförande nationer, stater, klasser eller politiska grupper i syfte att vinna seger. Seger eller nederlag i krig, beror tvivelsutan i stort sett av de militära, politiska och ekonomiska förhållandena och naturförhållandena på båda sidor. Men inte enbart av dessa. Det beror också av varje sidas subjektiva förmåga att leda kriget.

En militär får inte, i sin strävan att vinna ett krig, överskrida de gränser, som de materiella betingelserna sätter; inom dessa gränser kan och bör han emellertid sträva efter seger. Skådeplatsen för en militärs aktioner är byggd på de objektiva materiella betingelserna, men på denna scen kan han leda uppförandet av mångt drama, fyllt med dåd och färg, kraft och storhet. När därför de objektiva materiella grundvalarna, det vill säga, de militära, politiska och ekonomiska förhållandena samt naturförhållandena är givna, måste befälhavarna i vår Röda armé visa sin skicklighet och ställa upp alla sina styrkor i syfte att krossa de nationella fienderna och klassfienderna samt omdana denna onda värld. Det är här vår subjektiva skicklighet i att leda krig kan och bör utövas. Vi tillåter inte någon av våra befälhavare i Röda armén att bli en drumlig hetsporre; vi önskar förvisso att varje befälhavare i Röda armén ska bli en hjälte, som är både djärv och klartänkt, som äger både ett allt övervinnande mod och förmåga att förbli herre över situationen under alla de förändringar och växlingar som äger rum under hela kriget. När han simmar i krigets ocean, måste han inte endast undvika att kava omkring utan att komma någon vart, utan måste försäkra sig om att han med väl avpassade simtag når den motsatta stranden. Lagarna för hur man leder ett krig är läran om konsten att simma i krigets ocean.

Detta om våra metoder.

Kapitel II: Kinas Kommunistiska Parti och Kinas revolutionära krig

Kinas revolutionära krig, som började 1924, har genomgått två skeden: det första från 1924 till 1927, och det andra från 1927 till 1936; nu kommer ett skede av ett nationellt revolutionärt krig mot Japan att inledas. Detta revolutionära krigs alla tre skeden har utkämpats, håller på att utkämpas och kommer att utkämpas under ledning av det kinesiska proletariatet och dess parti, Kinas kommunistiska parti. De främsta fienderna i Kinas revolutionära krig är imperialismen och de feodala krafterna. Ehuru den kinesiska bourgeoisin vid vissa historiska tidpunkter må delta i det revolutionära kriget, gör dess självskhet och brist på politisk och ekonomisk självständighet den både ovillig och oförmögen att leda Kinas revolutionära krig in på vägen till fullständig seger. De stora massorna av Kinas bönder och av småbourgeoisin i städerna** önskar att delta aktivt i det revolutionära kriget och föra det till fullständig seger. De utgör huvudstyrkorna i det revolutionära kriget, men eftersom de är småproducenter

² Sun Wu Tzu, eller Sun Wu, var en berömd kinesisk militärexpert i fjärde seklet f.Kr. Han skrev *Sim Tzu*, en avhandling om krig som omfattar tretton kapitel. Citatet härrör från kapitel 3, ”Angreppsstrategi”.

* I originalet stod enbart ”Dessa” (dvs ”Dessa tre skeden...”) – MF

** I originalet talas bara om ”småbourgeoisin”, dvs ingen hänvisning till städerna görs. Att det handlar om städerna är en ändring som genomförts på flera ställen (påpekas ej i fortsättningen). – MF

är deras politiska vyer begränsade (och en del av de arbetslösa massorna har anarkistiska åsikter) och de är därför oförmögna att ge riktig ledning i kriget. I en era, då proletariatet redan framträtt på den politiska scenen, faller sålunda ansvaret för att leda Kinas revolutionära krig oundvikligen på Kinas kommunistiska parti. I en dylik era kommer med all säkerhet vilket revolutionärt krig som helst att sluta i nederlag, om det saknar eller föres i strid med proletariatets och Kinas kommunistiska partis ledning. Bland alla de samhällsskikt och politiska grupperingar, som finns i det halvkoloniala Kina, är proletariatet och det kommunistiska partiet de från trångsynthet och själviskhet mest frigjorda. De är politiskt sett de mest framsynta, de bäst organiserade och mest redo att fördomsfritt lära av avantgardeklassen, proletariatet och dess politiska parti världen över, samt att utnyttja denna erfarenhet i sin egen saks tjänst. Följaktligen är det endast proletariatet och det kommunistiska partiet som kan leda bönderna, städernas småbourgeoisi och bourgeoisi, övervinna trångsyntheten bland bönderna och småbourgeoisin och förstörelselustan hos de arbetslösa massorna, samt också (förutsatt att det kommunistiska partiet icke begår fel i sin politik) övervinner den vacklan och brist på grundlighet som bourgeoisin uppvisar – och som kan leda revolutionen och kriget in på vägen till seger.

Det revolutionära kriget 1924-27 fördes allmänt talat under förhållanden, i vilka det internationella proletariatet² och det kinesiska proletariatet samt dess parti utövade politiskt inflytande på Kinas nationella bourgeoisi och dess partier samt ingick i politiskt samarbete med dem. Men detta revolutionära krig misslyckades vid den kritiska tidpunkten, främst därför, att storbourgeoisin blev förrädare, och även därför, att opportunisterna inom de revolutionära leden frivilligt uppgav ledningen av revolutionen.

Det agrarrevolutionära kriget, som varade från 1927 till nu, har förts under nya betingelser. I detta krig är fienden icke endast imperialismen utan också storbourgeoisins och de stora godsägarnas förbund. Och den nationella bourgeoisin har blivit en svans åt storbourgeoisin. Detta revolutionära krig ledes enbart av det kommunistiska partiet, som upprättat sin oinskränkta ledning i det. Kommunistiska partiets oinskränkta ledning är den viktigaste betingelsen, vilken gör det möjligt att med fasthet slutföra det revolutionära kriget. Utan denna ledning är det otänkbart att det revolutionära kriget kunde ha förts med sådan ståndaktighet.

Kinas kommunistiska parti har lett Kinas revolutionära krig modigt och beslutsamt och i femton långa år³ visat hela nationen att det är folkets vän. Det har vid varje tidpunkt kämpat i det revolutionära krigets främsta led för att försvara folkets intressen och för dess frihet och frigörelse.

Kinas kommunistiska parti har genom sin mödosamma kamp och genom det martyrium hundratals av dess heroiska medlemmar och kadrer utstått, spelat en stor uppfostrande roll bland hundratals miljoner människor över hela landet. Partiets utomordentliga historiska framgångar i sin revolutionära kamp har vid denna kritiska tidpunkt, då Kina invaderas av en fiende till hela nationen, skapat förutsättningarna för dess fortbestånd och räddning; och dessa förutsättningar bygger på en politisk ledning, som åtnjuter förtroende hos folkets övervägande flertal och har utvalts av dem efter att ha prövats i många år. I dag är folket mera berett att godta vad det kommunistiska partiet säger än vad något annat politiskt parti säger. Om det inte vore för Kinas kommunistiska partis mödosamma kamp under de senaste femton åren skulle det vara omöjligt att rädda Kina undan det nya hotet om underkuvande.

* I originalet stod här i stället ”Internationalen”, dvs syftar på Komintern. – MF

³ När kamrat Mao Tse-tung år 1936 skrev denna artikel var det exakt femton år sedan Kinas kommunistiska parti bildades i juli 1921.

Förutom Chen Tu-hsiu⁴ högeropportunistiska fel och Li Li-sans⁵ ”vänster”-opportunism, har Kinas kommunistiska parti under det revolutionära krigets förlopp begått två andra fel. Det första felet var ”vänster”-opportunisten av 1931-34,⁶ som resulterade i allvarliga förluster i

⁴ Chen Tu-hsiu var ursprungligen professor vid Pekinguniversitetet och blev vida känd såsom en av redaktörerna i *Ny Ungdom*. Han var en av Kinas kommunistiska partis grundare. På grund av det anseende han åtnjöt vid tiden för Fjärde majrörelsen och som följd av partiets omogenhet under dess första år, blev han partiets generalsekretärer. Under det sista skedet av 1924-27 års revolution utvecklades högertänkandet, vilket Chen Tuhsiu representerade, inom partiet till en kapitulationslinje. Kamrat Mao Tse-tung har anmärkt att kapitulanterna vid denna tid ”frivilligt gav upp partiets ledarskap över bondemassorna, städernas småbourgeoisi och mellanbourgeoisin och i synnerhet gav de upp partiets ledarskap över de väpnade styrkorna och försakade sålunda revolutionens nederlag”. (Det nuvarande läget och våra uppgifter”, *Valda verk av Mao Tse-tung*, bd IV, s. 182). Efter 1927 års nederlag förlorade Chen Tu-hsiu och en handfull andra kapitulanter sin tro på revolutionens framtid och blev likvidatorer. De intog den reaktionära trotskistiska ståndpunkten och grundade tillsammans med trotskisterna en liten partifientlig grupp. Som följd härav uteslöts Chen Tu-hsiu ur partiet i november 1929. Han dog år 1942.

⁵ Li Li-sans ”vänster”-opportunism, allmänt bekant som ”Li Li-sanlinjen”, åsyftar den ”vänster”-opportunistiska linje som existerade i partiet under omkring fyra månader med början från juni 1930. Den företrädde av kamrat Li Li-san, som då var den mest inflytelserike ledaren i Kinas kommunistiska partis Centralkommitté. Li Li-sanlinjen hade följande kännetecken: den bröt mot den politik, som partiets Sjätte rikskongress utstakat; den förnekade att det var nödvändigt att bygga upp masstyrka för revolutionen samt att revolutionens utveckling var oregelbunden; den betraktade såsom ”ytterligt felaktiga ... ett utslag av den för bondementaliteten kännetecknande lokala begränsningen och konservatismen” kamrat Mao Tse-tungs idéer, att vi, för en lång tid framöver, borde inrikta oss huvudsakligen på att skapa basområden på landsbygden, använda landsbygdsområdena för att omringa städerna och använda dessa baser till att befrämja en hela landet omfattande revolutionär flod; och den ansåg att förberedelser borde påbörjas för omedelbara resningar i alla delar av landet. På grundval av denna felaktiga linje gjorde kamrat Li Li-san upp en äventyrlig plan för organiserandet av omedelbara väpnade resningar i de viktigaste städerna i landet. Samtidigt vägrade han att erkänna världsrevolutionens oregelbundna utveckling och trodde att den kinesiska revolutionens allmänna utbrott oundvikligen skulle leda till att en allmän världsrevolution utbröt. Han vägrade också att erkänna att Kinas borgerligt-demokratiska revolution var en långvarig process och höll före att om bara segrar kunde åstadkommas i en eller flera provinser, skulle detta markera början till en övergång till en socialistisk revolution och formulerade sålunda ett antal olämpliga riktlinjer för en vänsterbetonad äventyrspolitik. Kamrat Mao Tse-tung motsatte sig denna felaktiga linje, och de breda massorna av kadrer och medlemmar inom partiet krävde ävenledes att den skulle korrigeras. Vid det tredje plenarmötet med partiets sjätte Centralkommitté i september 1930 medgav kamrat Li Li-san de misstag som påpekats och lämnade därefter sin ledande ställning i Centralkommittén. Under en lång tidsperiod rättade kamrat Li Li-san sina felaktiga åsikter och återvaldes därför vid partiets Sjunde rikskongress till ledamot av Centralkommittén.

⁶ Partiets sjätte Centralkommitté beslöt vid sitt tredje plenarsammanträde i september 1930 många positiva åtgärder för att göra slut på Li Lisanlinjen, och den Centralkommitté som därefter bestod gjorde likadant. Efter sammanträdet motsatte sig emellertid en del partikamrater som var oerfarna i den praktiska revolutionära kampen, med kamraterna Chen Shao-yu (Wang Ming) och Chin Pang-hsien (Po Ku) i spetsen, Centralkommitténs åtgärder. I broschyren ”De två linjerna eller kampen för Kinas kommunistiska partis fortsatta bolsjevisering” förklarade de emfatiskt att huvudfaran inom partiet just då inte var ”vänster”-opportunisten utan ”högeropportunisten”. För att rättfärdiga sin egen verksamhet ”kritiserade” de Li Li-sanlinjen såsom ”högerinriktad”. De lade fram ett nytt politiskt program, vilket fortsatte, återupplivade eller utvecklade Li Lisanlinjen och andra ”vänster”-idéer och politiska linjer i en ny skepnad, och motsatte sig kamrat Mao Tse-tungs riktiga linje. Det var främst i syfte att kritisera denna nya ”vänster”-opportunistiska linjes militära misstag som kamrat Mao Tse-tung skrev ”Strategiska problem i Kinas revolutionära krig”. Denna felaktiga linje härskade inom partiet från och med sjätte Centralkommitténs fjärde plenarsammanträde i januari 1931 till och med det sammanträde med Politiska byrån som Centralkommittén i januari 1935 sammankallade till Tsunyi, i provinsen Kweichow. Detta sammanträde gjorde slut på denna felaktiga linjes dominans och skapade den nya ledningen i Centralkommittén, med kamrat Mao Tse-tung i spetsen. Den felaktiga ”vänster”-linjen förhärskade inom partiet en ovanligt lång tid (fyra år) och orsakade ytterligt svåra förluster med katastrofala följder för partiet och revolutionen. Förluster på upp till 90 procent tillfogades Kinas kommunistiska parti, den kinesiska Röda armén och dess basområden, tiotals miljoner människor i de revolutionära basområdena fick genomlida Kuomintangs grymma förtryck och den kinesiska revolutionens frammarsch bromsades. De flesta av de felande kamraterna kom, efter personliga erfarenheter under ett antal år, att förstå sina misstag och rätta dem och har därefter utfört en mängd nyttigt arbete för partiet och folket. Under kamrat Mao Tse-tungs ledning enade de sig med alla andra kamrater inom partiet på grundval av en gemensam politisk uppfattning. ”Resolution rörande vissa frågor i vårt partis historia”, vilken antogs av sjätte Centralkommitténs sjunde plenarsammanträde i april 1945, gjorde en detaljerad sammanfattning av denna felaktiga linjes olika aspekter.

det agrar-revolutionära kriget med påföljd att vi, i stället för att slå ned fiendens femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, förlorade våra basområden* och Röda armén försvagades. Detta fel rättades vid det utvidgade möte, som Centralkommitténs politiska byrå höll i Tsunyi i januari 1935. Det andra felet var Chang Kuo-taos högeropportunistisk av 1935-36,⁷ vilken utvecklades så långt att den undergrävde disciplinen inom partiet och Röda armén samt orsakade allvarliga förluster för en del av Röda arméns huvudstyrkor. Men också detta fel rättades till slut, tack vare Centralkommitténs riktiga ledning och den politiska medvetenheten hos partimedlemmarna, befälhavarna och kämparna i Röda armén. Naturligtvis var alla dessa fel skadliga för vårt parti, för vår revolution och för kriget, men till slut övervann vi dem. I och med att vi gjorde detta, stålsattes vårt parti och vår Röda armé och blev ännu starkare.

Kinas kommunistiska parti har lett och fortsätter att leda detta gripande, storslagna och segerrika revolutionära krig. Detta krig är inte enbart en fana för Kinas frigörelse, utan har också internationell revolutionär betydelse. De revolutionära folken jorden runt har ögonen på oss. I det nya skedet, det antijapanska nationella revolutionära krigets skede, kommer vi att leda den kinesiska revolutionen till dess fullbordan och att utöva ett djupt gående inflytande på revolutionen i öster och i hela världen. Vårt revolutionära krig har bevisat, att vi behöver en riktig marxistisk militär linje såväl som en riktig marxistisk politisk linje. Femton år av revolution och krig har hamrat ut en sådan politisk linje och en sådan militär linje. Vi tror att dessa linjer från och med nu, i krigets nya skede, kommer att vidareutvecklas, att fyllas ut och berikas under de nya förhållandena så att vi kan uppnå vårt mål att besegra nationens fiende. Historien säger oss att riktiga politiska och militära linjer inte uppstår och utvecklas spontant och i lugn och ro, utan endast under kamp. Dessa linjer måste bekämpa ”vänster”-opportunisten å ena sidan och högeropportunisten å den andra. Utan att vi bekämpar och genomgående övervinner dessa fördärliga tendenser, som skadar revolutionen och det revolutionära kriget, vore det omöjligt att få fram en riktig linje och vinna seger i det revolutionära kriget. Detta är skälet till att jag i denna broschyr ofta berör felaktiga åsikter.

Kapitel III. Kinas revolutionära krigs kännetecken

1. Ämnets vikt

Folk, som inte vill medge, som inte vet eller inte vill veta att Kinas revolutionära krig har sina egna kännetecken, har satt likhetstecken mellan det krig som Röda armén utkämpar emot Kuomintangstyrkorna och krig i allmänhet eller inbördeskriget i Sovjetunionen. Erfarenheterna från inbördeskriget i Sovjetunionen, vilket leddes av Lenin och Stalin, har världsomfattande betydelse. Alla kommunistiska partier, Kinas kommunistiska parti inberäknat, betraktar denna erfarenhet och den teoretiska sammanfattning därav, som gjordes av Lenin och Stalin, såsom vägledande för sig. Men detta betyder inte

* I originalet stod i stället ”sovjetområdena”. Denna ändring där ”sovjetområden” ersätts med ”basområden” är konsekvent genomförd och påpekas ej i fortsättningen. – MF

⁷ Chang Kuo-tao förrådade den kinesiska revolutionen. Han blev medlem i Kinas kommunistiska parti i sin ungdom, i syfte att spekulera i revolutionen. Medan han var med i partiet gjorde han många misstag och slutade med att begå allvarliga brott. Till de mest kända hör att han år 1935 motsatte sig Röda arméns marsch norrut och i stället förespråkade en defaitistisk och likvidatorisk linje, som gick ut på att Röda armén skulle dra sig tillbaka till de nationella minoritetsområdena vid gränsen mellan Szechuan och Sikang. Han begick öppet förräderi mot partiet och Centralkommittén, skapade en egen falsk Centralkommitté, bröt enheten i partiet och i Röda armén och förorsakade dess Fjärde frontarmé svåra förluster. Tack vare kamrat Mao Tse-tungs och Centralkommitténs tålmodiga uppfostringsverksamhet, vände Fjärde frontarmén och dess många kadrer snart tillbaka under Centralkommitténs riktiga ledning och deltog med ära i den kamp som följde. Chang Kuo-tao visade sig emellertid oförbätterlig. Han flydde på våren 1938 ensam från gränsområdet Shensi-Kansu-Ningsia och anslöt sig till Kuomintangs hemliga polis.

att vi bör mekaniskt tillämpa denna erfarenhet på våra egna förhållanden. Kinas revolutionära krig har i många avseenden kännetecknen som skiljer det från inbördeskriget i Sovjetunionen. Det är givetvis fel att inte ta dessa kännetecknen med i beräkningen eller att förneka deras existens.* Detta har till fullo bekräftats under vårt tioåriga krig.

Vår fiende har begått liknande fel. Han har inte insett att kampen mot Röda armén fordrar en annan strategi och en annan taktik än de som nu används i kampen mot andra styrkor. Fienden förlitade sig på sin överlägsenhet i olika avseenden, tog oss lätt och höll fast vid sina gamla krigföringsmetoder. Så var fallet både före och under hans fjärde ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg år 1933, med resultat att han led en rad nederlag. En ny inställning till problemet inom kuomintangarmén föreslogs först av den reaktionäre kuomintanggeneralen Liu Wei-yuan och sedan av Tai Yueh. Deras idéer accepterades småningom av Chiang Kai-shek. Det var på detta sätt Chiang Kai-sheks utbildningskår för officerare vid Lushan⁸ kom till och de nya reaktionära militära principerna tillämpades i det femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget.

Men när fienden ändrade sina militära principer⁹ så att de passade för operationer mot Röda armén, uppstod inom våra led en grupp människor som återgick till det ”gamla sättet”. De yrkade på återgång till metoder, som passade vad de var vana vid, vägrade att undersöka de särskilda betingelserna i varje enskilt fall, förkastade de erfarenheter som vunnits under de blodiga striderna i Röda arméns historia, förringade imperialismens och Kuomintangens styrka såväl som kuomintangarméns och blundade för de nya reaktionära principer som fienden lagt sig till med. Till följd av allt detta förlorade vi alla de revolutionära basområdena med undantag för gränsområdet Shensi-Kansu, Röda armén minskade från 300.000 till några tiotusental, medlemsantalet i Kinas kommunistiska parti föll från 300.000 till några tiotusental, och så gott som alla partiorganisationer inom kuomintangområdena förintades. Vi blev, kort sagt, hårt bestraffade, vilket var av historisk betydelse. Denna grupp kallade sig marxist-leninistisk, men i verklighet hade den inte lärt ett uns av marxismen-leninismen. Lenin sade, att det som är viktigast i marxismen, dess levande själ, är den konkreta analysen av konkreta förhållanden¹⁰ Det var just detta som dessa våra kamrater glömde.**

Följaktligen kan man se, att det är omöjligt att leda Kinas revolutionära krig och att leda det till seger utan förståelse för dess kännetecken.

2. Vad är det som kännetecknar Kinas revolutionära krig?

Vad är det då som kännetecknar Kinas revolutionära krig?

Jag tror det finns fyra huvudsakliga kännetecken.

Det första är, att Kina är ett väldigt halvkolonialt land, som politiskt och ekonomiskt är ojämnt utvecklat och har genomgått revolutionen 1924-27.

* Detta avsnitt har tillagts i *Valda verk*, dvs ingick ej i originalet. – MF

⁸ Officerarnas utbildningskår vid Lushan var en organisation som Chiang Kai-shek grundade i juli 1938 på Lushanberget i Kiukiang i provinsen Kiangsi för att utbilda antikommunistiska militära kadrer. Officerare ur Chiang Kai-sheks väpnade styrkor skickades i tur och ordning dit för att delta i fascistiska militära och politiska kurser ledda av tyska, italienska och amerikanska instruktörer.

⁹ Dessa nya militära principer utgjorde huvudinnehållet i Chiang Kai-shek-gängets politik för ”blockhuskrig-föring”, vari de ryckte fram steg för steg och befäste sig vid varje steg.

¹⁰ Lenin sade, då han kritiserade den ungerske kommunisten Bela Kun, att ”han uppger det väsentligaste i marxismen, marxismens levande själ, den konkreta analysen av konkreta ting”.

** Avsnittet är tillagt i *Valda verk*. – MF

Detta kännetecken visar att det är möjligt för Kinas revolutionära krig att utvecklas och uppnå seger. Vi påpekade detta redan (vid Första partikongressen i gränsområdet Hunan-Kiangsi)¹¹ i slutet av år 1927 och i början av år 1928, kort efter det att gerillakrig inleddes i Kina, då en del kamrater i Chingkangbergen i gränsområdet Hunan-Kiangsi ställde frågan: ”Hur länge kan vi hålla den röda fanan uppe?” Ty detta var en synnerligen grundläggande fråga. Utan att besvara denna fråga, om huruvida Kinas revolutionära basområden och Kinas Röda armé kunde överleva och utvecklas, skulle vi inte ha förmått att gå ett enda steg framåt. Kinas kommunistiska partis Sjätte rikskongress år 1928 gav ånyo svaret på denna fråga. Sedan dess har Kinas revolutionära rörelse haft en riktig teoretisk grund.

Låt oss nu analysera detta kännetecken.

Den politiska och ekonomiska utvecklingen i Kina är ojämn – en svag kapitalistisk hushållning existerar samtidigt med en övervägande halvfeodal hushållning; några få moderna industri- och handelsstäder existerar jämsides med en väldig stagnerad landsbygd; flera miljoner industriarbetare existerar samtidigt med flera hundra miljoner bönder och hantverkare, vilka arbetar under det gamla systemet; stora krigsherrar, som behärskar centralregeringen, existerar jämsides med små krigsherrar, som behärskar provinserna; två slags reaktionära arméer, den så kallade Centralarmén under Chiang Kai-shek och ”diverse trupper” under krigsherrarna i provinserna, existerar sida vid sida; några få järnvägar, ångbåtslinjer och motorvägar existerar sida vid sida med oräkneliga skottkärrestigar och gångstigar, av vilka många är svåra även för en fotgängare att ta sig fram på.

Kina är ett halvkolonialt land – oenighet bland de imperialistiska makterna skapar oenighet bland de styrande grupperna i Kina. Det är skillnad mellan ett halvkolonialt land, som behärskas av flera länder och en koloni som behärskas av ett enda land.

Kina är ett väldigt land – ”När det är mörkt i öster, är det ljus i väster; när allt är mörkt i söder, är det ännu ljus i norr.” Sålunda behöver man inte oro sig för brist på utrymme att manövrera i.

Kina har genomgått en stor revolution – denna har gett de frön ur vilka Röda armén vuxit fram, försett oss med ledaren för Röda armén, nämligen Kinas kommunistiska parti, och givit massorna erfarenheten av medverkan i en revolution.

Därför säger vi, att det första kännetecknet för Kinas revolutionära krig är att det förs i ett väldigt halvkolonialt land, vilket politiskt och ekonomiskt är ojämnt utvecklat och har genomgått en revolution. Detta kännetecken bestämmer i grunden vår militära strategi och taktik så väl som vår politiska strategi och taktik.

Det andra kännetecknet är, att vår fiende är stor och stark.

Hur står det till med Kuomintang, Röda arméns fiende? Det är ett parti som har gripit den politiska makten och mer eller mindre stabiliserat sin maktställning. Det har stöd av världens främsta kontrarevolutionära stater. Det har omdanat sin armé, vilken sålunda blivit olik varje annan armé i Kinas historia och i det stora hela liknar de moderna staternas arméer. Denna armé är mycket bättre utrustad med vapen och materiel än Röda armén och är större än någon armé i Kinas historia och än något annat lands stående armé. En hel värld skiljer Kuomintangs armé och Röda armén åt. Kuomintang har kontroll över nyckelpositionerna eller livslinjerna i Kinas politik, hushållning, kommunikationer och kultur. Dess politiska makt sträcker sig över hela landet.

¹¹ Gränsområdet Hunan-Kiangsis första partikongress hölls den 20 maj 1928 vid Maoping i Ningkangs härad.

Kinas Röda armé står därför inför en stor och mäktig fiende. Detta är det andra kännetecknet för Kinas revolutionära krig. Det leder nödvändigtvis till att Röda arméns militära operationer på många sätt skiljer sig från de som gäller för krig i allmänhet eller gällde under inbördeskriget i Sovjetunionen eller under Nordexpeditionen.

Det tredje kännetecknet är att Röda armén är liten och svag.

Kinas Röda armé skapades efter den första stora revolutionens nederlag och började som gerillaförband. Detta skedde under en period, då de reaktionära kapitalistiska länderna i världen upplevde en relativ politisk och ekonomisk stabilisering samtidigt som Kina upplevde en reaktion.

Vår politiska makt existerar i spridda och isolerade bergiga trakter eller i långt avlägsna trakter och erhåller ingen hjälp av något slag från yttervärlden. De ekonomiska och kulturella förhållandena i de revolutionära basområdena är efterblivna i jämförelse med de som råder i Kuomintangområdena. De revolutionära basområdena omfattar endast landsbygdsdistrikt och småstäder. Dessa områden var i början ytterst små och har inte vuxit nämnvärt sedan dess. Dessutom är de flytande och icke fasta, och Röda armén har inga verkligt fasta baser.

Röda armén är numerärt liten, dess vapen är dåliga, och den har stora svårigheter att erhålla förnödenheter såsom mat, sängkläder och kläder.

Detta kännetecken står i skarp kontrast till det föregående. Ur denna skarpa kontrast har Röda arméns strategi och taktik uppstått.

Det fjärde kännetecknet är kommunistiska partiets ledarskap och agrarrevolutionen.

Detta kännetecken är en oundviklig följd av det första. Det har givit upphov till två särdrag. Å ena sidan, trots att Kinas revolutionära krig äger rum i en period av reaktion inom Kina och i hela den kapitalistiska världen, kan det bli segerrikt därför, att det står under ledning av kommunistiska partiet och har böndernas stöd. Tack vare bondemassornas stöd är våra basområden, hur små de än är, politiskt sett ytterst mäktiga och står beslutsamt emot den väldiga Kuomintangregimen samtidigt som de militärt lägger stora svårigheter i vägen för Kuomintangens angrepp. Röda armén har, trots att den är liten, en stor stridsduglighet – därför att dess medlemmar, vägleda av kommunistiska partiet, är födda ur agrarrevolutionen och kämpar för sina egna intressen, och därför att dess befäl och kämpar är politiskt enade.

Å andra sidan, uppvisar Kuomintang en skarp kontrast. Det bekämpar agrarrevolutionen och har därför inget stöd bland bönderna. Trots att det har en stor armé, kan Kuomintang inte få sina soldater och de många officerarna av lägre rang, som ursprungligen var småproducenter, att villigt riskera livet för dess sak. Dess befäl och dess manskap är politiskt splittrade, vilket nedsätter dess stridsduglighet.

3. Vår strategi och taktik, en följd av dessa kännetecken

De fyra kännetecknen för Kinas revolutionära krig är: ett väldigt halvkolonialt land som har en ojämn politisk och ekonomisk utveckling och har genomgått en stor revolution; en stor och mäktig fiende; en liten och svag Röd armé samt agrarrevolutionen. Dessa kännetecken bestämmer linjen för hur Kinas revolutionära krig ska ledas såväl som många av dess strategiska och taktiska principer. Av de första och fjärde kännetecknen följer att det är möjligt för Kinas Röda armé att växa och att besegra sin fiende. Av de andra och tredje kännetecknen följer att det är omöjligt för Kinas Röda armé att växa mycket fort eller att snabbt besegra sin fiende; med andra ord, kriget kommer att bli långvarigt och kan, om det skötes illa, till och med förloras.

* Tillfogat i *Valda verk* – MF

Dessa är de två perspektiven i Kinas revolutionära krig. De existerar samtidigt, det vill säga, det finns gynnsamma faktorer såväl som svårigheter. Detta är Kinas revolutionära krigs grundläggande lag, ur vilken många andra lagar följer. Vårt tioåriga krigs historia har bevisat denna lags giltighet. Den som har ögon att se med, men inte kan se denna grundläggande lag, kan inte leda Kinas revolutionära krig, kan inte föra Röda armén till segrar.

Det står klart, att vi måste lösa följande principfrågor på ett riktigt sätt:

Rätt avgöra vår strategis inriktning, bekämpa äventyrspolitik, när vi går till angrepp, bekämpa konservatism, när vi intar försvarsställning, och bekämpa tendenser till flykt-mentalitet när vi förflyttar oss från ett ställe till ett annat.

Gå emot gerillainställning i Röda armén, men samtidigt inse att dess operationer har gerillakarakter.

Gå emot långvariga fälttåg och en strategi för snabbt avgörande och hålla på strategin för ett långvarigt krig och fälttåg för snabba avgöranden.

Gå emot fasta stridslinjer och ställningskrig och hålla på flytande stridslinjer och en rörlig krigföring.

Gå emot strider som enbart syftar till att jaga fienden på flykten och hålla på strider för att förintna fienden.

Gå emot strategin att slå med två ”nävar” i två riktningar samtidigt och hålla på strategin att slå med en ”näve” i en riktning i taget.¹²

Gå emot principen att upprätthålla ett stort uppland och hålla fast vid principen att ha små uppland.

Gå emot ett fullständigt centraliserat befäl och vara för ett relativt centraliserat befäl.

Gå emot den rent militära synpunkten och de kringströvande rebellernas metoder¹³ och inse att Röda armén är en propagandist och organisatör för den kinesiska revolutionen.

Gå emot banditmetoder¹⁴ och upprätthålla strikt politisk disciplin.

Gå emot krigsherremetoder och befordra både demokrati inom rimliga gränser och en auktoritär disciplin i armén.

Gå emot en felaktig, sekterisk politik i fråga om kadrerna och upprätthålla en riktig kaderpolitik.

Gå emot isoleringspolitiken och hålla fast vid politiken att vinna alla tänkbara bundsförvanter.

Gå emot att Röda armén hålls kvar på sitt gamla stadium och sträva att föra den upp i ett nytt stadium.

Vår nuvarande diskussion om strategiska problem syftar att noggrant klargöra dessa ting i ljuset från den historiska erfarenhet som vunnits under Kinas tio år av blodigt revolutionärt krig.

Kapitel IV: ”Inringning och undertryckning” och fälttåg däremot – huvudmönstret för Kinas inbördeskrig

Under de tio år som gått sedan vårt gerillakrig började, har varje självständigt Röda arméförband, varje Röd armé och varje revolutionärt basområde av fienden regelbundet utsatts för ”inringning och undertryckning”. Fienden betraktar Röda armén som ett monster och försöker infånga den så snart den visar sig. Han förföljer ständigt Röda armén och försöker ständigt att

¹² En förklaring finns i avsnittet ”Truppkoncentration” senare i detta kapitel.

¹³ Se ”Om korrigerande av felaktiga idéer i partiet”, noterna 4 och 5.

¹⁴ ”Banditmetoder” åsyftar den plundring och det röveri som är ett resultat av att disciplin, organisation och en klar politisk ledning saknas.

inringa den. Detta krigföringsmönster har inte ändrats på tio år, och därest inte inbördeskriget ger plats för ett nationellt krig, kommer mönstret att förbli detsamma ända till den dag då fienden blir den svagare parten och Röda armén den starkare.

Röda arméns operationer tar formen av fälttåg mot ”inringning och undertryckning”. För oss betyder seger huvudsakligen seger i kampen mot ”inringning och undertryckning”, det vill säga, strategiska segrar och segrar i fälttåg. Kampen mot varje ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg utgör ett motfälttåg, som vanligtvis omfattar flera eller till och med tjugotals strider, stora och små. Innan ett ”inringnings och undertrycknings”-fälttåg grundligt krossats, kan man inte tala om strategisk seger eller om seger för motfälttåget som helhet, trots att många strider må ha vunnits. Röda arméns tioåriga historia är en historia om fälttåg mot ”inringning och undertryckning”.

Under fiendens ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg och Röda arméns motfälttåg används två slags krigföring, offensiv och defensiv. Häri skiljer de sig inte från något annat krig, gammalt eller nutida, i Kina eller annorstädes. Det som särskilt kännetecknar Kinas inbördeskrig är emellertid den ständiga växlingen mellan dessa två former av krigföring under en lång tidsperiod. I varje ”inringnings och undertrycknings”-fälttåg använder fienden offensiven emot Röda arméns defensiv, och Röda armén använder defensiven emot hans offensiv; detta är första skedet i ett fälttåg emot ”inringning och undertryckning”. Sedan använder fienden defensiven emot Röda arméns offensiv, och Röda armén använder offensiven emot hans defensiv; detta är andra skedet i ett motfälttåg. Varje ”inringnings och undertrycknings”-fälttåg har dessa två skeden och de växlar under en lång period.

Med ständig växling under en lång period menar vi att detta krigföringsmönster och dessa kampformer upprepas. Detta faktum är uppenbart för alla. Ett ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg och ett fälttåg emot det – sådant är krigets återkommande mönster. I varje fälttåg består växlingen mellan kampformerna av det första skedet, under vilket fienden använder offensiven emot vår defensiv och vi möter hans offensiv med vår defensiv, samt av det andra skedet, under vilket fienden använder defensiven mot vår offensiv, och vi möter hans defensiv med vår offensiv.

Vad innehållet i ett fälttåg eller i ett slag beträffar, består det inte enbart av upprepning utan är varje gång olika. Även detta är ett faktum och uppenbart för alla. I detta sammanhang har det blivit regel att varje fälttåg och motfälttåg blir mera omfattande än de föregående, situationen blir mera komplicerad och striderna mer intensiva.

Men detta betyder inte att det inte förekommer toppar och vågdalar. Efter fiendens femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg var Röda armén allvarligt försvagad och alla basområdena i söder gick förlorade. Sedan Röda armén förflyttat sig till Nordväst, håller den inte längre, såsom var fallet söderut, en livsviktig ställning, som kan hota den inre fienden. Följaktligen har ”inringnings- och undertrycknings”-fälttågen minskat i omfattning, situationen har förenklats och striderna är mindre intensiva.

Vad består ett nederlag för Röda armén? Såvitt det gäller strategi, kan vi tala om nederlag endast då ett fälttåg emot ”inringning och undertryckning” helt och hållet misslyckas, men även då är nederlaget endast partiellt och tillfälligt. Ty endast en total förintelse av Röda armén skulle utgöra ett fullständigt nederlag i inbördeskriget; men detta har aldrig inträffat. Förlusten av stora delar av dess basområden och Röda arméns förflyttning, innebär ett tillfälligt och partiellt nederlag, inte ett slutgiltigt och fullständigt, trots att dessa partiella nederlag betydde förlust av 90 procent av partiets medlemsantal, de väpnade styrkorna och basområdena*. Vi kallar denna förflyttning fortsättningen på vår defensiv,

* Tillfogad i versionen i *Valda verk*. – MF

och fiendens förföljelse av oss fortsättningen på hans offensiv. Det vill säga, under striden mellan fiendens ”inringning och undertryckning” och vårt motfälttåg, lät vi i stället för att gå över från defensiv till offensiv vår defensiv brytas av fiendens offensiv; sålunda vändes vår defensiv i reträtt och fiendens offensiv i förföljande. Men när Röda armén nådde ett nytt område, som till exempel då vi förflyttade oss från provinsen Kiangsi och en del andra områden till provinsen Shensi, började upprepningen av ”inringnings- och undertrycknings”-fälttågen ånyo. Det är därför vi säger att Röda arméns strategiska reträtt (Långa marschen) var en fortsättning på dess strategiska defensiv, och fiendens strategiska förföljande en fortsättning på hans strategiska offensiv.

I Kinas inbördeskrig, som i alla andra krig, gamla eller nutida, i Kina eller utomlands, finns endast två grundläggande krigföringsätt, angrepp och försvar. Det särskilda kännetecknet på Kinas inbördeskrig består i den under lång tid pågående upprepningen av ”inringnings- och undertrycknings”-fälttågen och av våra motfälttåg jämte den under lång tid pågående växlingen mellan dessa två krigföringsätt, angrepp och försvar, däri inräknat företeelsen med den stora strategiska förflyttningen över mer än tolv tusen kilometer (Långa marschen).¹⁵

Ett nederlag för fienden är ganska likartat. När fiendens ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg bryts och vår defensiv blir en offensiv, när fienden övergår till defensiven och måste omorganisera innan han kan sätta igång ytterligare ett ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, är detta ett strategiskt nederlag. Fienden har inte såsom vi nödgats utföra en strategisk förflyttning längs mer än tolv tusen kilometer, ty han behärskar hela landet och är mycket starkare än vi. Men partiella förflyttningar av hans styrkor har förekommit. Ibland har fiendestyrkor i vita fästen, vilka inringats av Röda armén i vissa basområden, brutit igenom vår inringning och dragit sig tillbaka till vita områden för att organisera nya offensiver. Om inbördeskriget förlänges och Röda arméns segrar blir mera omfattande, blir det flera händelser av detta slag. Men fienden kan inte uppnå samma resultat som Röda armén emedan han inte har folkets stöd och hans officerare och manskap inte är eniga. Försökte han göra efter Röda arméns långväga förflyttning, skulle han säkerligen utplånas.

Under Li Li-san-linjens period år 1930, fattade kamrat Li Li-san inte det kinesiska inbördeskrigets långvariga karaktär och av det skälet fattade han inte lagen om att det under loppet av detta krig under en lång tidsrymd förekommer upprepade ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg och nederlag för dessa (vid denna tidpunkt hade det redan förekommit tre i gränsområdet Hunan-Kiangsi och två i Fukien). I ett försök att vinna en snabb seger för revolutionen beordrade han följaktligen Röda armén, som då befann sig i spädbarnsåldern, att angripa Wuhan och gav samtidigt order om ett landsomfattande väpnat uppror. Sålunda begick han ett ”vänster”-opportunistiskt fel.

”Vänster”-opportunisterna av åren 1931-34 trodde likaledes inte på lagen om upprepade ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg. En del ansvariga kamrater i vårt basområde längs Hupeh-Honan-Anhweigränsen hade en teori om ”stödtrupper”, och vidhöll att kuomintang-armén efter nederlaget i sitt tredje ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg hade blivit enbart en stödtrupp och att imperialisterna själva skulle tvingas att gå i fält som huvudstyrka i de fortsatta angreppen mot Röda armén. Den strategi som baserades på denna värdering, utgick ifrån att Röda armén borde angripa Wuhan. I princip sammanföll detta med åsikterna hos de kamrater i Kiangsi, som påyrkade att Röda armén skulle angripa Nanchang, var emot arbetet med att sammanlänka basområdena och taktiken att lura fienden in på djupet, ansåg att erövringen av huvudstaden och andra viktiga städer i en provins, var utgångspunkten för en seger i denna provins, och vidhöll att ”kampen mot det femte inringnings- och

¹⁵ Den Långa marschen på 25.000 11 (12.500 kilometer) utfördes av Röda armén från provinsen Kiangsi till norra delen av provinsen Shensi. Se vidare artikeln ”Om taktiken mot den japanska imperialismen”, not 20.

undertrycknings'-fälttåget utgör den avgörande kampen mellan revolutionens och kolonialismens vägar". Denna "vänster"-opportunist var källan till den felaktiga linje, som tillämpades i kampen mot det fjärde "inringnings- och undertrycknings"-fälttåget i gränsområdet Hupeh-Honan-Anhwei och i striderna mot det femte i Centrala basområdet i Kiangsi. Den ställde Röda armén hjälplös inför dessa ursinniga fientliga fälttåg och orsakade den kinesiska revolutionen * väldiga förluster.

Åsikten att Röda armén inte under några omständigheter borde tillämpa defensiva metoder var direkt förbunden med denna "vänster"-opportunist, vilken förnekade "inringnings- och förintelse"-fälttågens upprepning, och var likaledes helt och hållet felaktig.

Satsen, att en revolution eller ett revolutionärt krig är en offensiv, är naturligtvis riktig. Då en revolution eller ett revolutionärt krig uppstår och utvecklas från liten styrka till stor styrka, från saknad av politisk makt till att erövra politisk makt, från saknad av en Röd armé till att skapa en Röd armé och från saknad av revolutionära basområden till upprättandet av sådana, måste den vara på offensiven och kan inte vara konservativ; och tendenser till konservatism måste bekämpas.

Den enda riktiga satsen är att en revolution eller ett revolutionärt krig är en offensiv, men också innefattar försvar och reträtt. Att försvara för att angripa, att dra sig tillbaka för att rycka fram, att angripa flankerna för att rycka upp mot fronten, och att ta en omväg för att uppnå den direkta vägen – detta är oundvikligt i många företeasers, särskilt i de militära rörelsernas utvecklingsprocess.

Av de bägge ovannämnda satserna kan den första vara riktig på det politiska planet, men den är oriktig, när den överflyttas till det militära planet. Dessutom är den politiskt riktig endast i en situation (när revolutionen går framåt), men oriktig när den överföres till en annan situation (när revolutionen är på tillbakagång, på allmän reträtt såsom i Ryssland år 1906¹⁶ och i Kina år 1927, eller på partiell reträtt såsom i Ryssland 1918 vid tiden för Brest-Litovskfördraget).¹⁷

Endast den andra satsen är helt riktig och sann. "Vänster"-opportunisten av 1931-34, som mekaniskt motsatte sig användandet av defensiva militära åtgärder, var ingenting annat än ett utslag av barnsligt tänkande.

När kommer mönstret med upprepade "inringnings- och undertrycknings"-fälttåg att upphöra? Om inbördeskriget blir långvarigt, kommer, enligt min åsikt, denna upprepning att upphöra när en grundlig förändring i styrkebalansen sker. Den kommer att upphöra, när Röda armén har blivit starkare än fienden. Då blir det vi som kommer att inringa och undertrycka fienden och han som tar sin tillflykt till motfälttåg. Men de politiska och militära betingelserna kommer inte att tillåta honom att uppnå samma ställning som Röda armén i sina motfälttåg. Det kan bestämt påstås att vid den tidpunkten kommer mönstret med upprepade "inringnings- och undertrycknings"-fälttåg att ha upphört, om inte helt, så till största delen.

* I originalet stod i stället "den kinesiska sovjetrörelsen" – MF

¹⁶ Perioden sedan decemberresningen av år 1905 slagits ned, då den revolutionära floden i Ryssland småningom sjönk. Se *Sovjetunionens Kommunistiska Partis (bolsjevikernas) historia*, tredje kapitlet, avsnitten 5 och 6.

¹⁷ Fredsfördraget i Brest-Litovsk slöts mellan Sovjetunionen och Tyskland i mars 1918. De revolutionära styrkorna, som stod inför uppenbart överlägsna fiender, måste göra en tillfällig reträtt i syfte att förebygga att de tyska imperialisterna angrep den nyfödda Sovjetrepubliken, vilken ännu inte hade en egen armé. Fredsfördraget gav Sovjetrepubliken tid till att konsolidera proletariatets politiska makt, reorganisera sin ekonomi och bygga upp Röda armén. Det gjorde det möjligt för proletariatet att vidmakthålla sin ledning över bönderna och bygga upp tillräcklig kraft för att besegra vitgardisterna och den väpnade intervention som 1918-1921 företogs av Storbritannien, Förenta staterna, Frankrike, Japan, Polen och andra länder.

Kapitel V: Den strategiska defensiven

Under denna rubrik skulle jag vilja diskutera följande frågor: 1) aktivt och passivt försvar; 2) förberedelser för att bekämpa ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg; 3) strategisk reträtt; 4) strategisk motoffensiv; 5) motoffensivens inledning; 6) truppkoncentration; 7) rörlig krigföring; 8) krig för snabbt avgörande; 9) förintelsekrig.

1. Aktivt och passivt försvar

Varför börjar vi med att tala om försvar? Sedan Kinas första nationella enhetsfront 1924-27 brutit samman, blev revolutionen ett klasskrig av det mest intensiva och skoningslösa slag. Under det att fienden härskade över hela landet, hade vi endast små väpnade styrkor; följaktligen hade vi från början att föra en bitter kamp mot hans ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg. Våra offensiver har varit intimt förbundna med våra ansträngningar att bryta dessa ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, och vårt öde beror helt och hållet på om vi förmår att bryta dem. Processen för att slå tillbaka ett ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg sker vanligtvis på omvägar och är inte så direkt som man kunde önska. Huvudfrågan som därtill är ganska allvarlig, är hur vi ska bevara vår styrka och invänta ett tillfälle att slå fienden. Därför är det strategiska försvaret det mest komplicerade och viktigaste problemet i Röda arméns operationer.

Under våra tio år av krig uppstod ofta två avvikelser i det strategiska försvaret; den ena var att man förringade fienden, den andra, att man lät sig förskräckas av honom. Som följd av att man förringade fienden, led många gerillaförband nederlag, och var Röda armén vid flera tillfällen oförmögen att bryta fiendens ”inringning och undertryckning”.

När de revolutionära gerillaförbanden först uppstod, hände det ofta att deras ledare inte rätt värderade fiendens och vårt eget läge. Eftersom de hade lyckats att organisera plötsliga väpnade uppror på vissa ställen eller myterier bland de vita trupperna, såg de endast de för ögonblicket gynnsamma förhållandena, eller såg inte det allvarliga läge de faktiskt stod inför och därför undervärderade de vanligtvis fienden. Vidare hade de inget begrepp om sina egna svagheter (såsom att de saknade erfarenhet och hade små styrkor). Det var ett objektivt faktum att fienden var stark och vi svaga, och ändå vägrade somliga att ägna en tanke däråt, talade enbart om angrepp men aldrig om försvar eller reträtt. På detta sätt avväpnade de sig andligt vad försvar angick, och följaktligen var deras aktioner missriktade. Många gerillaförband led nederlag av detta skäl.

Exempel på hur Röda armén av detta skäl inte lyckades bryta fiendens ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg var dess nederlag år 1928 i Haifeng-Lufengområdet i provinsen Kwangtung,¹⁸ samt då Röda armén år 1932, under fjärde motfälttåget mot fiendens ”inringning och undertryckning” i gränsområdet Hupeh-Honan-Anhwei, förlorade sin rörelsefrihet därför att den handlat enligt teorin att kuomintangarmén endast var en stödtrupp.

Det finns många exempel på motgångar som berodde på rädsla för fienden.

I motsats till de som undervärderade fienden, fanns en del människor som kraftigt övervärderade honom och samtidigt undervärderade vår egen styrka. Följaktligen tillämpade de en oförsvarlig reträtt politik och likaledes avväpnade de sig andligt i fråga om försvaret. Detta

* Tillagt i *Valda verk.* – MF

¹⁸ Den 30 oktober 1927 igångsatte bönderna i Haifeng och Lufeng i provinsen Kwangtung sin tredje resning under ledning av Kinas kommunistiska parti. De ockuperade Haifeng och Lufeng och de omkringliggande områdena, organiserade en Röd armé och grundade arbetarnas och böndernas demokratiska politiska makt. De blev senare besegrade därför att de begick misstaget att underskatta fienden.

hade till följd att en del gerillaförband led nederlag, eller att en del av Röda arméns fälttåg misslyckades eller att basområden gick förlorade.

Det mest uppseendeväckande exemplet på förlust av ett basområde var Centrala basområdet i Kiangsi under det femte fälttåget mot ”inringning och undertryckning”. Här uppstod felet ur en högeravvikelse. Ledarna fruktade fienden som om han vore en tiger, satte upp försvar överallt, utkämpade försvarsaktioner vid varje steg och vågade inte rycka fram till fiendens uppland och angripa honom där, något som skulle ha gynnat oss, ej heller vågade de dristigt locka fiendens trupper så långt in att de kunde försas samman och förintas. Följaktligen gick hela basområdet förlorat, och Röda armén tvingades företa den Långa marschen på över 12.000 kilometer.* Denna typ av fel föregicks emellertid vanligen av ett ”vänster”-fel, som innebar att man undervärderade fienden. Den militära äventyrspolitiken att angripa nyckelstäderna år 1932 var roten och upphovet till den sedermera tillämpade linjen om passivt försvar mot fiendens femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg.

Det mest extrema exemplet på rädsla för fienden var ”Chang Kuotaos reträttlinje”. Fjärde Röda frontarméns västra kolonn nederlag väster om Gula floden¹⁹ markerade denna linjes slutgiltiga bankrutt.

Aktivt försvar kallas även för offensivt försvar, eller försvar genom avgörande strider. Passivt försvar kallas även för ett rent defensivt försvar eller rent försvar. Passivt försvar är i verkligheten ett slags falskt försvar, och det enda verkliga försvaret är aktivt försvar, försvar som syftar till motangrepp och övergång till offensiv. Så vitt jag vet, finns det ingen militärhandbok av värde eller någon klok militärexpert, gammal eller modern, kinesisk eller utländsk, som inte motsätter sig passivt försvar, vare sig det rör strategi eller taktik. Endast en regelrätt fåne eller en galning skulle anamma passivt försvar och ha det som talisman. Det finns dock människor i denna värld som gör sådant. Detta är ett fel i krig, ett ådagaläggande av konservatism i militära frågor, som vi beslutsamt måste bekämpa.

Militära experter i de nyare och under snabb utveckling stadda imperialistländerna, nämligen Tyskland och Japan, trumpetar högljutt ut förmånerna med den strategiska offensiven och är motståndare till det strategiska försvaret. Militärt tänkande av detta slag passar absolut inte i Kinas revolutionära krig. Dessa militäre experter påstår att en allvarlig svaghet hos defensiven är att den undergräver folkets stridsmoral i stället för att stärka den. Detta gäller länder, där klassmotsättningarna är akuta och kriget endast gynnar det reaktionära härskande skiktet eller de reaktionära politiska grupper som befinner sig vid makten. Men vårt läge är ett annat. Vi kan, genom parollen att försvara de revolutionära basområdena och att försvara Kina, samla det övervägande flertalet av folket till att kämpa som en man, därför att vi är de undertryckta och offer för aggression. Det var också genom att tillämpa försvarsmetoder som Sovjetunionens Röda armé besegrade sina fiender under inbördeskriget. När imperialistländerna organiserade de vita för angrepp, förde Sovjetunionen kriget under parollen att försvara sovjeterna, och även då Oktoberrevolutionen förbereddes utfördes militär mobilisering under parollen att försvara huvudstaden. I varje rättvist krig har försvarsåtgärder inte enbart en

* Tillagt i *Valda verk* (obs även att i originalet talas om ”sovjetområden” i st f ”basområden”) – MF

¹⁹ Röda arméns Fjärde och Andra frontarméer förenade på hösten 1936 sina styrkor och förflyttade sig norrut från den nordöstra delen av Sikang. Chang Kuo-tao vidhöll vid den tiden alltiämt sin partifientliga ståndpunkt och den reträtt- och likvidationspolitik som han dittills följt. I oktober samma år, när Andra och Fjärde frontarméerna anlände till Kansu, beordrade Chang Kuo-tao Fjärde arméns förtrupper, som uppgick till över 20.000 man, att organisera Västra kolonnen för att gå över Gula floden och rycka fram västerut till Chinghai. Västra kolonnen blev praktiskt taget besegrad efter att ha lidit förluster i drabbningar i december 1936, och blev helt besegrad i mars 1937.

lugnande effekt på politiskt fientliga element, de gör det också möjligt att samla de efterblivna grupperna bland massorna till att delta i kriget.

Då Marx sade, att när ett väpnat uppror väl brutit ut får det inte bli en minuts uppehåll i anfallet,²⁰ menade han, att när massorna väl överrumplat fienden, genom att resa sig, får de inte ge de reaktionära härskarna en enda chans att behålla eller återfå sin politiska makt, de måste gripa tillfället att slå ned landets reaktionära härskande krafter när dessa är oförberedda, och de får inte nöja sig med de segrar som redan vunnits, undervärdera fienden, slappna i sina anfälligheter eller tveka med att rycka fram och sålunda låta tillfället att förintna fienden gå sig ur händerna och dra misslyckande över revolutionen. Detta är riktigt. Det betyder dock inte att vi revolutionärer, när vi redan befinner oss i strid med en överlägsen fiende, inte bör tillämpa försvarsåtgärder då vi är hårt pressade. Endast en prima idiot skulle tänka så.

Som helhet betraktat har vårt krig varit en offensiv emot Kuomintang, men militärt sett har det tagit formen av att bryta fiendens ”inringning och undertryckning”.

Militärt består vår krigföring i omväxlande bruk av defensiv och offensiv. I vårt fall gör det ingen skillnad om offensiven sägs följa eller föregå defensiven, därför att sakens kärna är att bryta ”inringningen och undertryckningen”. Försvarsåtgärderna fortsätter till dess att ett ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg är krossat, varpå offensiven börjar; detta är bara två skeden i samma företeelse, och ett fientligt ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg följs snabbt av ett annat. Defensiven är det mest komplicerade och viktigaste av dessa två skeden. Den berör många problem om hur man ska bryta ”inringning och undertryckning”. Den grundläggande principen är att hålla på aktivt försvar och bekämpa passivt försvar. När i vårt inbördeskrig Röda arméns styrka överträffar fiendens, kommer vi allmänt sett inte längre att ha behov av den strategiska defensiven. Vår politik blir då enbart den strategiska offensivens. Denna förändring kommer att bero på en genomgående förändring i styrkebalansen. Då detta inträffar kommer de enda återstående defensiva åtgärderna att vara av partiell karaktär.

2. Förberedelser för att bekämpa ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg

Om vi inte vidtar behövliga och tillräckliga förberedelser emot ett planerat fientligt ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, kommer vi med säkerhet att tvingas intaga en passiv hållning. Att ta strid i hast är att kämpa utan att vara säker om seger. Därför är det ytterst nödvändigt för oss att, då fienden förbereder ett ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, förbereda vårt motfälttåg. Att motsätta sig sådana förberedelser, vilket en del folk i våra led en gång gjorde,^{*} är barnsligt och löjeväckande.

Det finns ett svårt problem, kring vilket meningsbrytningar lätt kan uppstå. När bör vi avsluta vår offensiv och övergå till att förbereda vårt nästa motfälttåg emot ”inringning och undertryckning”? Då vi befinner oss i segerrik offensiv och fienden är på defensiven, utför han sina förberedelser för nästa ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg i hemlighet, och det är därför svårt för oss att veta när hans offensiv ska börja. Om vårt arbete med att förbereda motfälttåget börjar för tidigt, kommer detta oundvikligen att minska vinsterna av vår offensiv och kan ibland också ha en viss skadlig inverkan på Röda armén och folket. Ty de främsta åtgärderna i förberedelsestadiet är de militära förberedelserna för återtåget och den politiska mobiliseringen för detta. Om vi börjar förberedelserna för tidigt, kan detta ibland övergå i väntan på fienden; sedan vi har väntat en lång tid, utan att fienden uppenbarar sig, måste vi återuppta vår offensiv. Och ibland kan det hända att fienden börjar sin offensiv just då vår återupptagna offensiv inleds, vilket försätter oss i ett svårt läge. Därför är valet av rätta tidpunkten att börja våra förberedelser en viktig fråga. Vilken tidpunkt som är den rätta

²⁰ Se brev från Marx till Kugelmann om Pariskommunen.

* Infogat i *Valda verk*-versionen. – MF

bör avgöras med vederbörlig hänsyn både till fiendens och vårt eget läge samt till de inbördes förhållanden dessa emellan. För att känna fiendens läge, bör vi samla uppgifter om hans politiska, militära och ekonomiska ställning och om den allmänna stämningen i hans territorium. Vi måste, då vi analyserar sådana upplysningar, ta fiendens hela styrka med i beräkningen och får inte överdriva omfattningen av hans tidigare nederlag. Å andra sidan får vi inte uraktlåta att räkna med hans inre motsättningar, ekonomiska svårigheter, den inverkan hans tidigare nederlag haft, osv. Vad oss själva angår, får vi inte överdriva omfattningen av våra tidigare segrar, men vi bör ej heller uraktlåta att ta dessas verkan helt med i räkningen.

När det gäller tidpunkten för förberedelserna, är det, allmänt talat, bättre att börja dessa för tidigt än för sent. Ty det förra innebär mindre förluster och har den fördelen att vi är förberedda och undviker fara och försätter oss i en i grunden oöverbärlig ställning.

De väsentliga problemen under förberedelsestadiet är förberedelserna för Röda arméns återtåg, den politiska mobiliseringen, rekryteringen, ordnandet av ekonomin och provianteringen och behandlingen av politiskt främmande element.

Med förberedelser för Röda arméns återtåg menar vi att man måste se upp med att den inte rör sig i en riktning som sätter återtåget i fara, eller att den inte rycker fram alltför långt vid sina angrepp eller blir alltför uttröttad. Dessa är de ting Röda arméns huvudstyrka måste dra försorg om inför en fientlig offensiv av stor omfattning. Vid en sådan tidpunkt, måste Röda armén koncentrera sin uppmärksamhet främst på att planera valet och förberedandet av stridsområdena, anskaffa krigsförråd samt utvidga och utbilda sina egna styrkor. Frågan om den politiska mobiliseringen är ytterst viktig i kampen emot ”inringning och undertryckning”. Det vill säga, vi bör klart, beslutsamt och till fullo tala om för Röda armén och folket i basområdena att fiendens offensiv är oundviklig och nära förestående och kommer att tillfoga folket allvarlig skada. Men samtidigt bör vi upplysa dem om hans svagheter, de faktorer som gynnar Röda armén, vår obetvingsliga segervilja och vår allmänna arbetsplan. Vi bör mana Röda armén och hela befolkningen att kämpa mot fiendens ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg och försvara basområdet. Utom i de fall då det rör sig om militära hemligheter bör den politiska mobiliseringen ske öppet och, vad mera är, bör varje ansträngning göras att utvidga den till alla som möjligen kan tänkas stödja revolutionens sak. Nyckeln till det hela är att övertyga kadreerna.

Vid rekryteringen av nya soldater bör hänsyn tas främst till två faktorer, för det första, den politiska medvetenhetsnivån bland folket och befolkningens storlek, och, för det andra, Röda arméns tillstånd vid den aktuella tidpunkten och hur stora förluster den möjligen kan komma att lida under motfälttågets förlopp.

I motfälttåget är givetvis frågan om finanser och proviant av allra största vikt. Vi måste räkna med att fienden måhända drar ut på fälttåget. Det är nödvändigt att göra en uppskattning av de minimala materiella kraven – främst Röda arméns men även befolkningens i det revolutionära basområdet – under hela kampen mot fiendens ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg.

Vad de politiskt främmande elementen angår, bör vi inte slappna i vaksamhet, men vi bör ej heller vara överdrivet oroliga för förräderi från deras sida och tillgripa alltför omfattande förebyggande åtgärder. Skillnad bör göras mellan godsägarna, köpmännen och de rika bönderna. Det viktiga är att förklara vår politik för dem och få dem att stå neutrala, samtidigt som vi organiserar folkets massor till att hålla ett öga på dem, Stränga åtgärder såsom arresteringar bör användas endast mot det fåtal som är farligast.

I en kamp emot ”inringning och undertryckning” är framgångens omfång nära förbunden med den mån i vilka uppgifterna under det förberedande skedet har fullföljts. Avslappning i det förberedande arbetet, som följd av att fienden undervärderats, och panik, som följd av att man

fruktar fiendens angrepp, är skadliga tendenser, och båda måste beslutsamt bekämpas. Vad vi behöver är en entusiastisk men lugn sinnesstämning och intensivt men välordnat arbete.

3. Strategisk reträtt

En strategisk reträtt är ett planerat strategiskt steg som en underlägsen styrka, när den står ansikte mot ansikte med en överlägsen styrka vars offensiv den är ur stånd att snabbt krossa, tar i syfte att bevara sina krafter och för att besegra fienden. Men militära äventyrare motsätter sig envist att ta ett sådant steg och förordar ”att ge sig i kast med fienden utanför portarna”.

Vi vet alla att när två boxare går en match, viker den kloke boxaren undan till att börja med, medan den dumme rusar ursinnigt på och förbrukar alla sina krafter i början. Till slut blir han oftast slagen av den som vek undan.

I romanen *Shui Hu Chuan*,²¹ ropar gymnastikinstruktören Hung, då han utmanar Lin Chung till en match på Chai Chins lantgods:

- Kom an! kom an! kom an! Vid slutet är det Lin Chung, som efter att ha vikit undan, upptäcker Hungs svaga punkt och slår honom i golvet med ett slag.

Under Vår- och höstperioden, när staterna Lu och Chi²² låg i krig med varandra, ville hertig Chuang från Lu gå till angrepp innan Chis trupper hunnit trötta ut sig, men Tsao Kuei hindrade honom. När han i stället tillämpade taktiken ”när fienden tröttnar, angriper vi”, besegrade han Chi-armén. Detta är ett klassiskt exempel ur Kinas krigshistoria på hur en svag styrka besegrade en stark. Här är historikern Tsochiu Mings²³ redogörelse för den:

På våren invaderade Chi-trupper oss. Hertigen tänkte ta upp striden med dem. Tsao Kuei begärde audiens. Hans grannar sade: – Detta är de köttätande ämbetsmännens sak, varför ska du lägga dig i den? Tsao svarade: – Köttätare är dåraktiga, de kan inte planera i förväg. Så han träffade hertigen och frågade: – Vad tänker du stödja dig på, när du går i strid? Hertigen svarade: – Jag vågar aldrig behålla all min mat eller alla mina kläder för min egen njutning, utan delar dem alltid med andra. Tsao sade: – En sådan futtig välgörenhet kan inte komma alla till godo. Folket kommer inte att följa dig. Hertigen sade: – Jag offrar aldrig åt gudarna färre offerdjur, jade eller silke än vad dem tillkommer. Jag uppfyller mina plikter. Tsao sade: – En sådan futtig tro vinner inget förtroende. Gudarna kommer inte att välsigna dig. Hertigen sade: – Fastän jag inte personligen kan syssla med alla detaljer i alla stora och små processer begär jag alltid att få alla fakta. Tsao sade: – Det visar din tillgivenhet för ditt folk. Du kan gå ut i strid. När du gör det, ber jag att få följa dig. Hertigen och han åkte i samma stridsvagn. Striden begynte vid Changshuo. Då hertigen ville trumma till angrepp sade Tsao: – Inte än. När männen från Chi hade trummat tre gånger, sade Tsao: – Nu kan vi trumma. Chiarmén jagades på flykten. Hertigen ville sätta efter den. Åter sade Tsao: – Inte än. Han steg ur vagnen och undersökte fiendens hjulspår, klättrade sedan upp på vagnens armstöd för att speja. Han sade: – Nu kan vi förfölja! Så började jakten efter Chitrupperna. Efter segern frågade hertigen Tsao varför han hade givit sådana råd. Tsao svarade: – En strid är beroende av mod. Vid första trumningen blir man modig, vid den andra ebbat modet bort och vid den tredje försvinner det. När fiendens mod sjönk, var vårt fortfarande gott och därför segrade vi. Det är svårt att genomskåda en stor stats planer, och jag fruktade ett bakhåll. Men när jag undersökte fiendens hjulspår och fann att de korsade varandra och spejade långt bort och såg hans banér sjunka, rådde jag till förföljelse.

²¹ *Shui Hu Chuan* är en berömd kinesisk roman om ett bondekrig. Romanen tillskrives Shih Nai-an, som levde i slutet av Yuandynastin och i början på Mingdynastin (på 1300-talet e.Kr.). Lin Chung och Chai Chin är båda hjältar ur denna roman. Hung var gymnastikinstruktör på Chai Chins lantegendom.

²² Lu och Chi var två feodala stater under Vår- och Höstperioden (722 -481 f.Kr.). Chi var en stor stat i den centrala delen av nuvarande Shantungprovinsen, och Lu var en mindre stat i södra delen. Hertig Chuang regerade över Lu från 693 till 662 f.Kr.

²³ Tsochiu Ming var författare till *Tso Chuan*, en klassisk krönika om Choudynastin. För det citerade stycket se den del av *Tso Chuan* som heter ”Hertig Chuangs tionde år” (684 f.Kr.).

Detta var ett exempel på hur en svag stat gjorde motstånd mot en stark stat. Historien berättar om de politiska förberedelserna inför striden – om att vinna folkets förtroende; den berättar om ett slagfält som är gynnsamt för övergång till motoffensiv – Changshuo; den anger den gynnsamma tidpunkten för att inleda motoffensiven – när fiendens mod är på upphällningen och det egna modet är gott; och den påvisar ögonblicket att påbörja förföljelsen – när fiendens hjulspår korsar varandra och hans baner sjunker. Fastän slaget inte var stort, illustrerar det principerna för det strategiska försvaret. Kinas krigshistoria innehåller många exempel på segrar som vunnits enligt dessa principer, t.ex. sådana berömda slag som slaget vid Chengkao mellan staterna Chu och Han,²⁴ slaget vid Kunyang mellan staterna Hsin och Han,²⁵ slaget vid Kuantu mellan Yuan Shao och Tsao Tsao,²⁶ slaget vid Chihpi mellan staterna Wu och Wei,²⁷ slaget vid Yiling mellan staterna Wu och Shu,²⁸ och slaget vid Feishui mellan staterna Chin och Tsin²⁹ I vart och ett av dessa fall var de stridande parterna inte jämnstarka och den svagare parten vek först undan och vann övertaget genom att slå till först sedan fienden slagit och besegrade på så sätt den starkare parten.

[xxxx]*

²⁴ Den gamla staden Chengkao, i nordvästra delen av nuvarande Chengkao härad i provinsen Honan, hade stor militär betydelse. Där utkämpades strider år 203 f.Kr. mellan Liu Pang, kungen av Han, och Hsiang Yu, kungen av Chu. I början intog Hsiang Yu Hsiangyang och Chengkao, och Liu Pangs trupper drevs nästan alla på flykt. Liu Pang väntade till det gynnsamma ögonblick då Hsiang Yus trupper befann sig mittströms under en övergång av Szeffloden, krossade dem och återtog Chengkao.

²⁵ Den gamla staden Kunyang, i norra delen av nuvarande Yehhsiens härad, i provinsen Honan, var det ställe där Liu Hsiu, som grundade Östra handynastin, besegrade trupper tillhörande Wang Mang, kejsaren av Hsindynastin, år 23 f.Kr. Det rådde en väldig skillnad i numerär mellan de båda stridande parterna, Liu Hsiu hade 8.000-9.000 man mot Wang Mangs 400.000. Men genom att dra fördel av försummelser som begicks av två av Wang Mangs generaler, Wang Shun och Wang Yu, vilka underskattade fienden, lyckades Liu Hsiu med endast 3.000 utvalda trupper driva Wang Mangs huvudstyrkor på flykt. Han fullföljde denna seger med att krossa återstoden av de fiendliga trupperna.

²⁶ Kuantu låg i den nordöstra delen av nuvarande Chungmou härad i provinsen Honan, och där stod slaget mellan Tsao Tsaos och Yuan Shaos arméer år 200 f.Kr. Yuan Shao hade en armé på 100.000 man, medan Tsao Tsao hade endast en liten styrka och otillräckliga förråd. Tsao Tsao utnyttjade det förhållandet, att Yuan Shaos trupper, vilka förringade fienden, brast i vaksamhet, och skickade sina snabbfotade soldater att företa ett överraskningsangrepp mot dem och sätta eld på deras förråd. Yuan Shaos armé greps av förvirring och dess huvudstyrka utplånades.

²⁷ Staten Wu styrdes av Sun Chuan, och staten Wei av Tsao Tsao. Chihpi ligger på floden Yangtses södra strand, nordöst om Chiayu i provinsen Hupeh. År 208 f.Kr. ledde Tsao Tsao en armé på över 500.000 man, som han uppgav räkna 800.000, för att angripa Sun Chuan. Den senare uppbådade i förening med Tsao Tsaos antagonist Liu Pei en styrka på 30.000 man. Eftersom de visste att Tsao Tsaos armé led av epidemier och var ovan att strida till sjöss, satte Sun Chuans och Lin Peis allierade styrkor eld på Tsao Tsaos flotta och krossade hans armé.

²⁸ Yiling, öster om nuvarande Ichang i provinsen Hupeh, var den plats där Lu Sun, en av staten Wus generaler, år 222 f.Kr. besegrade en armé tillhörande Liu Pei, staten Shus härskare. Liu Peis trupper vann i början av kriget en rad segrar i rask följd och trängde in i Wus territorium 500-600 *li* ända fram till Yiling. Lu Sun, som försvarade Yiling, undvek strid i sju månader, till dess Liu Pei ”inte visste någon levande råd och hans trupper blev uttröttade och demoraliserade”. Då krossade han Liu Peis trupper genom att dra fördel av vinden för att sätta eld på deras tält.

²⁹ Hsieh Hsuan, en general under östra Tsindynastin, besegrade Fu Chien, staten Chins härskare, år 383 f.Kr. vid Feifloden i provinsen Anhwei. Fu Chien hade en infanteristyrka på över 600.000 man, ett kavalleri på 270.000 och en gardeskår på över 30.000, medan östra Tsins sammanlagda styrkor på land och till sjöss uppgick till endast 80.000. När arméerna stod emot varandra på vardera sidan av Feifloden, bad Hsieh Hsuan, i det att han drog fördel av de fiendliga truppernas tvärsäkerhet och övermod, att Fu Chien skulle förflytta sina trupper ett stycke bakåt för att lämna plats åt Östra Tsins styrkor, så att de kunde gå över floden och ta upp strid. Fu Chien gick med på förslaget, men då han gav order om reträtt, greps hans trupper av panik och kunde inte hejdas. Östra Tsinstyrkorna grep chansen, gick över floden och satte i gång en offensiv som krossade fienden.

* Här har ett längre avsnitt (c:a 1,5 boksidor) ur originaltexten strukits. Det handlar om Napoleons angrepp på Ryssland och 1:a världskriget. – MF

Vårt krig började på hösten 1927, och vid den tiden hade vi ingen erfarenhet alls. Nanchang-upproret³⁰ och Kantonupproret³¹ misslyckades, och under Höstskördeupproret³² led Röda armén i gränsområdet Hunan-Hupeh-Kiangsi också flera nederlag och förflyttade sig till Ching kangbergen på gränsen mellan Hunan och Kiangsi. Följande april begav sig även de förband vilka hade överlevt Nanchangupprorets nederlag till Ching kangbergen via södra Hunan. Redan i maj 1928 hade emellertid de grundläggande principerna för gerillakrig, enkla till sin natur och lämpade för förhållandena på den tiden, utvecklats och sammanfattats i en formel med sexton skrivtecken: ”Fienden rycker fram, vi drar oss tillbaka; fienden slår läger, vi hemsöker honom; fienden tröttnar, vi angriper; fienden slår till reträtt, vi förföljer.” Denna formulering av militära principer, uttryckt i sexton skrivtecken, accepterades av Centralkommittén innan Li Li-sanlinjen uppkom. Senare utvecklades våra operationsprinciper ett steg vidare. Vid tiden för vårt första fälttåg emot ”inringning och undertryckning” i Kiangsis basområde, framlades principen om att ”locka fienden in på djupet” och tillämpades dessutom segerrikt. När fiendens tredje ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg slogs tillbaka, hade en fullständig uppsättning av operationsprinciper för Röda armén tagit form. Detta betecknade ett nytt skede i utvecklingen av våra militärprinciper, vilka kraftigt berikades till sitt innehåll och undergick många ändringar i formen, främst i den meningen att ehuru de i grunden förblev desamma som i sextonteckensformeln, gick de utöver sin ursprungliga enkla natur. Sextonteckensformeln inneslöt de grundläggande principerna för bekämpandet av ”inringning och undertryckning”; den täckte den strategiska defensivens och den strategiska offensivens två skeden, och inom defensivens ram täckte den den strategiska reträttens och den strategiska motoffensivens två skeden. Det som senare tillkom var endast en utveckling av denna formel.

Men från och med januari 1932, efter publiceringen av partiets resolution ”Kämpa för seger först i en eller flera provinser sedan ni krossat det tredje 'inringnings- och undertrycknings-fälttåget' ”, vilken innehöll allvarliga principiella fel, angrep ”vänster”-opportunisterna dessa riktiga principer, upphävde dem slutligen allesammans och införde en fullständig uppsättning av motsatta ”nya principer” eller ”reguljära principer”. Därefter skulle de gamla principerna inte längre gälla som reguljära utan skulle förkastas såsom ”gerillamentalitet”. Motståndet mot ”gerillamentaliteten” varade i hela tre år. Dess första skede var militär äventyrspolitik, i det andra slog det om i konservatism och blev slutligen i det tredje skedet flyktmentalitet. Det var inte förrän Centralkommittén i januari 1935 höll det utvidgade mötet med politiska byrån i Tsunyi i provinsen Kweichow, som denna felaktiga linje förklarades bankrutt och den gamla linjens riktighet åter fastslogs. Men till vilket pris!

De kamrater som så energiskt kämpade emot ”gerillamentaliteten” argumenterade enligt följande linjer. Det var fel att locka fienden in på djupet, därför, att vi tvingades att uppge så mycket mark. Strider hade visserligen vunnits på detta sätt, men var inte situationen annorlunda nu? Vidare, var det inte bättre att besegra fienden utan att uppge mark? Och var det inte ännu bättre att besegra fienden i hans egna områden, eller vid gränserna mellan hans

³⁰ Nanchang, provinsen Kiangsis huvudstad, var skådeplatsen för den berömda resningen av den 1 augusti 1927, som Kinas kommunistiska parti ledde i syfte att bekämpa Chiang Kai-sheks och Wang Ching-weis kontrarevolution och fortsätta revolutionen av 1924-27. Mer än 30.000 man deltog i resningen, vilken leddes av kamraterna Chou En-lai, Chu Teh, Ho Lung och Yeh Ting. Upprorsarmén drog sig tillbaka från Nanchang den 5 augusti som planerat, men led nederlag då den närmade sig Chaochow och Swatow i provinsen Kwangtung. Ledda av kamraterna Chu Teh, Chen Yi och Lin Piao, kämpade sig en del av trupperna senare fram till Ching kangbergen och förenade sig med Första divisionen av den Första revolutionära arbetare- och bondearmén under kamrat Mao Tse-tung.

³¹ Se ”Hur kommer det sig att en röd politisk makt kan existera i Kina?” not 8, s. 73 i denna bok.

³² Det berömda Höstskördeupproret under kamrat Mao Tse-tungs ledning inleddes i september 1927 av folkets väpnade styrkor från häradena Hsiushui, Pinghsiang, Pingkiang och Liuyang på gränsen Hunan-Kiangsi. Dessa förband utgjorde Första divisionen i den Första revolutionära arbetare- och bondearmén, som kamrat Mao Tse-tung ledde till Ching kangbergen, där en revolutionär bas upprättades.

och våra områden? Den gamla praktiken hade inte haft något ”reguljärt” över sig och var metoder som användes endast av gerillan. Nu hade vi skapat vår egen stat, och vår Röda armé hade blivit en reguljär armé. Vår kamp emot Chiang Kai-shek hade blivit ett krig mellan två stater, mellan två stora arméer. Historien bör inte upprepa sig, och allt som hade med ”gerillamentalitet” att göra borde helt förkastas. De nya principerna var ”fullständigt marxistiska”, medan de gamla hade skapats av gerillaförband i bergen, och det fanns ingen marxism i bergen. De nya principerna var motsatsen till de gamla. De var: ”Ställ en mot tio, ställ tio mot hundra, kämpa modigt och beslutsamt och utnyttja segrar genom att förfölja hack i häl”, ”Angrip på alla fronter”, ”Intag nyckelstäder” och ”Slå med två 'knytnävar' i två riktningar samtidigt”. När fienden angreps, var metoden att ta itu med honom: ”Ta upp kampen med fienden utanför portarna”, ”Få övertaget genom att slå till först”, ”Låt inte våra grytor och pannor slås sönder”, ”Ge inte upp en tumsbredd mark” och ”Dela upp styrkorna på sex vägar”. Kriget var ”den avgörande striden mellan revolutionens och kolonialismens vägar”, ett krig med korta snabba stötar, blockhuskrigföring, ett uttröttningskrig, ”ett långvarigt krig”. Dessutom förekom politiken att vidmakthålla ett stort uppland och ett fullständigt centraliserat överbefäl. Slutligen förekom omfattande ”flyttningar”. Och var och en som inte godtog dessa idéer skulle straffas, stämplas som opportunist, och så vidare och så vidare.

Dessa teorier och denna praktik var utan tvivel helt felaktiga. De var ingenting annat än subjektivism. Under gynnsamma förhållanden kom denna subjektivism till uttryck i småborgerlig revolutionär fanatism och impulsivitet, men då det blev bakslag och läget förvärrades, förändrades den successivt till desperat våghalsighet, konservatism och flyktmentalitet. Dessa teorier och denna praktik hörde de hetlevrade och okunniga till. De hade inte minsta anstrykning av marxism; i verkligheten var de antimarxistiska.

Här ska vi diskutera endast den strategiska reträtten, vilken i Kiangsi kallades ”locka fienden in på djupet” och i Szechuan ”dra samman fronten”. Ingen tidigare krigsteoretiker eller härförare har någonsin förnekat att detta är den politik en svag armé som kämpar mot en stark armé, måste tillämpa i krigets inledande skede. En utländsk militärexpert har sagt att man i strategiskt defensiva operationer helst undviker avgörande strider i början och söker dem endast då betingelserna blivit gynnsamma. Detta är helt riktigt och vi har ingenting att tillägga i frågan.

Syftet med den strategiska reträtten är att bevara militär styrka och förbereda motoffensiven. Reträtten är nödvändig därför, att om man inte tar ett steg tillbaka, när en stark fiende angriper, betyder detta oundvikligen att man riskerar att inte kunna bevara de egna styrkorna. Förr motsatte sig emellertid många envist reträtt, de ansåg den vara en ”opportunistisk linje för rent försvar”. Vår historia har bevisat att deras motstånd var helt felaktigt.

För att förbereda en motoffensiv måste vi välja eller skapa betingelser som gynnar oss men är ogynnsamma för fienden, för att sålunda åstadkomma en ändring i styrkebalansen innan vi går vidare till motoffensivens skede.

I ljuset av vår tidigare erfarenhet, bör vi under reträttskedet i allmänhet försäkra oss om åtminstone två av följande betingelser, innan vi kan anse att läget gynnar oss och är ogynnsamt för fienden och innan vi kan gå över till motoffensiv. Betingelserna är:

1. Befolkningen stödjer aktivt Röda armén.
2. Terrängen är gynnsam för operationer.
3. Alla Röda arméns huvudstyrkor är samlade.
4. Fiendens svaga punkter har upptäckts.
5. Fienden har försatts i ett tillstånd av trötthet eller demoralisation.
6. Fienden har förletts att begå misstag.

Den första betingelsen, aktivt stöd från befolkningen, är för Röda armén den viktigaste. Den betyder att armén har ett basområde. Dessutom är det, förutsatt att denna betingelse föreligger, lätt att uppnå betingelserna 4, 5 och 6. När sålunda fienden sätter igång med en omfattande offensiv, drar sig Röda armén vanligtvis tillbaka från det vita området till basområdet, därför att det är här som befolkningen mest aktivt stödjer Röda armén emot den vita armén. Det råder också skillnad mellan ett basområdes gränser och dess centrala distrikt; i det senare är folket mera inställt på att hindra att upplysningar sprids till fienden, på att delta i rekognoscering och transporter och villigare att delta i striderna, och så vidare. Då vi bekämpade de första, andra och tredje ”inringnings- och undertrycknings”-fälttågen i Kiangsi, låg sålunda alla de ställen vi utvalde till ”slutpunkter för reträtten” på platser där den första betingelsen, folkets stöd, var utmärkt eller ganska god. Detta kännetecken på våra basområden gjorde Röda arméns operationer mycket olika vanliga operationer och var den främsta orsaken till att fienden efteråt tvingades falla tillbaka på politiken med blockhuskrig.

En fördel med att operera på inre linjer är att det gör det möjligt för den vikande armén att välja terräng som gynnar den och tvinga den angripande armén att strida på dess villkor. För att besegra en stark armé, måste en svag armé omsorgsfullt välja ut en gynnsam terräng som slagfält. Men denna betingelse ensam räcker inte, den måste åtföljas av andra betingelser. Den första bland dessa är folkets stöd. Den andra är en sårbar fiende, till exempel en fiende som är trött eller har begått misstag, eller en framryckande fiendekolonn, vars stridsduglighet är relativt dålig. I brist på dessa betingelser, måste vi, även om vi har funnit en utmärkt terräng, lämna den ur räkningen och fortsätta reträtten för att erhålla de önskvärda betingelserna. I de vita områdena råder ingen brist på bra terräng, men vi har inte den gynnsamma betingelse som folkets aktiva stöd utgör. Om andra betingelser ännu inte föreligger, har Röda armén inget annat alternativ än att dra sig tillbaka till sitt basområde. Skillnader sådana som de mellan vita områden och röda områden finns vanligtvis också mellan ett basområdes gränser och dess centrala distrikt.

Med undantag för lokala förband och uppehållande styrkor bör alla våra stormtrupper i princip koncentreras. När Röda armén angriper en fiende, som är på strategisk defensiv, sprider den vanligtvis sina egna styrkor. Så snart fienden sätter igång med en omfattande offensiv, företar Röda armén en ”reträtt mot centrum”. Den slutpunkt som valts för reträtten är vanligen belägen i basområdets centrala del men ligger ibland i de främre, ibland i de bakre avsnitten, allt efter omständigheternas krav. Genom en sådan reträtt mot centrum kan alla Röda arméns huvudstyrkor koncentreras.

Ytterligare en väsentlig betingelse för en svag armé, som kämpar mot en stark armé, är att välja ut fiendens svagare förband till angreppsmål. Men i början av fiendens offensiv vet vi i regel inte vilken av hans framryckande kolonner som är den starkaste och vilken som är den näst starkaste, vilken som är den svagaste och vilken som är den näst svagaste, och därför krävs en rekognosceringsprocess. Denna tar ofta ganska lång tid. Detta är ytterligare ett skäl till att strategisk reträtt är nödvändig.

Om den framryckande fienden är mycket talrikare och starkare än vi, kan vi åstadkomma en ändring i styrkebalansen först sedan fienden trängt långt in i vårt basområde och smakat på all den bitterhet det rymmer för honom. Som stabschefen för en av Chiang Kai-sheks brigader sade under det tredje ”inringnings- och undertrycknings” fälttåget: ”Våra tjocka karlar har slitit sig magra, och våra magra karlar har slitit sig till döds”. Eller såsom Chen Ming-shu, överbefälhavare för Västra ruten i Kuomintangens ”inringnings- och undertrycknings”-armé sade: ”överallt famlar den Nationella armén i mörker, medan Röda armén går omkring i dagsljus”. Vid denna tid har den fientliga armén, trots att den fortfarande är stark, blivit mycket försvagad, dess soldater är trötta, dess moral sviktar och många av dess svaga punkter har blottats. Men Röda armén har, trots att den är svag, bevarat sin styrka och lagrat upp sin

energi och väntar i lugn och ro på den utschasade fienden. Vid en sådan tidpunkt är det i allmänhet möjligt att uppnå en viss jämställdhet mellan de båda sidorna, eller att ändra fiendens absoluta överlägsenhet till relativ överlägsenhet och vår absoluta underlägsenhet till relativ underlägsenhet och ibland även att bli fienden överlägsen. Då Röda armén kämpade emot det tredje ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget i Kiangsi, genomförde den en reträtt mot den yttersta gränsen (för att koncentreras i basområdets bakre avsnitt); om den inte hade gjort detta, skulle den inte ha besekrat fienden, ty dennes ”inringnings- och undertrycknings”-styrkor var då mer än tio gånger större än Röda armén. När Sun Wu Tsu sade, ”Undvik fienden, när han är vid full vigör, slå till när han är utmattad och drar sig tillbaka”, menade han att man bör trötta ut och demoralisera fienden för att minska hans överlägsenhet.

Syftet med reträtten är slutligen att förmå fienden att begå misstag eller att upptäcka hans misstag. Man måste inse, att hur vis en fientlig befälhavare än må vara, kan han inte undgå att under en relativt lång tidsperiod begå en del misstag, och därför är det alltid möjligt för oss att utnyttja de blottor han ger oss. Fienden kan begå misstag lika väl som vi ibland räknar fel och ger honom blottor, som han kan utnyttja. Dessutom kan vi genom våra egna aktioner locka fienden till att begå misstag, till exempel, genom att ”förfalska ett framträdande”, såsom Sun Wu Tzu kallade det, det vill säga genom att finta i öster men anfalla i väster. Om vi ska genomföra detta, kan inte slutpunkten för reträtten fast begränsas till ett visst område. Ibland, då vi dragit oss tillbaka till det förutbestämde området och inte ännu funnit blottor att utnyttja, måste vi dra oss ännu längre tillbaka och vänta på att fienden bjuder oss en blotta.

De gynnsamma betingelser vi söker genom reträtt är i allmänhet de ovan nämnda. Men detta betyder inte att en motoffensiv inte kan påbörjas innan alla dessa betingelser uppnåtts. Det är varken möjligt eller nödvändigt att alla dessa betingelser samtidigt förekommer. Men en svag styrka, som opererar på de inre linjerna mot en stark fiende, bör försöka uppnå de betingelser som är nödvändiga med hänsyn till det faktiska läget hos fienden. Alla motsatta åsikter är oriktiga.

Beslutet om slutpunkten för reträtt bör bero på läget som helhet. Det är fel att besluta om en plats som, sedd i förhållande endast till en del av läget, verkar gynnsam för vår övergång till motoffensiv, om den inte är gynnsam också då man ser på läget som helhet. Ty vid motoffensivens början måste vi överväga den följande utvecklingen, och vår motoffensiv börjar alltid i partiell omfattning. Ibland bör slutpunkten för reträtten förläggas i basområdets främre avsnitt, så som skedde under våra andra och fjärde motfälttåg emot ”inringning och undertryckning” i Kiangsi och i vårt tredje motfälttåg i Shensi-Kansuområdet. Ibland bör den ligga i basområdets mittavsnitt såsom i vårt första motfälttåg i Kiangsi. Vid andra tidpunkter bör den förläggas till basområdets bakre avsnitt såsom i vårt tredje motfälttåg i Kiangsi. I alla dessa fall gjordes beslutet genom att det partiella läget ställdes i förhållande till läget som helhet. Men under det femte motfälttåget i Kiangsi skänkte vår armé inte en tanke åt reträtten, därför att den varken tog det partiella läget eller läget som helhet med i beräkningen, och detta var verkligen både förhastat och våghalsigt. Ett läge bildas av en mängd faktorer; när vi ser på förhållandet mellan en del av läget och det hela, bör vi grunda våra omdömen på huruvida faktorerna på fiendens och vår sida, så som de visar sig i både det partiella läget och läget som helhet, är i viss grad gynnsamma för oss att inleda en motoffensiv.

Slutpunkterna för reträtten i ett basområde kan allmänt uppdelas i tre typer, de i främre avsnittet, de i mittavsnittet och de i basområdets bakre avsnitt. Betyder detta att vi helt vägrar att strida i de vita områdena? Nej. Endast då vi har att göra med ett fientligt ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg av stor omfattning vägrar vi att strida i de vita områdena. Det är endast när det består en stor skillnad mellan fiendens och vår styrka som vi, i överensstämmelse med principen att bevara vår styrka och bida vår tid för att besegra fienden,

förordar reträtt till basområdet och att locka fienden in på djupet, ty endast på detta sätt kan vi skapa eller finna betingelser gynnsamma för vår motoffensiv. Om läget inte är så allvarligt, eller om det är så allvarligt att Röda armén inte ens i basområdet kan påbörja sin motoffensiv, eller om motoffensiven går dåligt och en ytterligare reträtt är nödvändig för att åvägabringa en ändring i läget, då bör vi erkänna, åtminstone teoretiskt, att slutpunkten för reträtten kan förläggas i ett vitt område, fastän vi i det förgångna haft mycken liten erfarenhet av detta slag.

I allmänhet kan även slutpunkterna för reträtten i ett vitt område uppdelas i tre typer: 1) de som ligger framför vårt basområde, 2) de som ligger på vårt basområdes flanker, och 3) de som ligger bakom vårt basområde. Här är ett exempel på den första typen.

Hade det inte varit för oenigheten inom Röda armén och splittringen i den lokala partiorganisationen (de två svåra problem som skapades av Li Li-sanlinjen och A-B-gruppen),³³ är det troligt att vi, under vårt första motfälttåg emot ”inringning och undertryckning” i Kiangsi, hade koncentrerat våra styrkor inom den triangel som bildas av Kian, Nanfeng och Changshu och satt igång en motoffensiv. Ty den fiendliga styrkan, som ryckte fram från området mellan Kan- och Fu-floderna, var inte Röda armén mycket överlägsen numerärt sett (100.000 emot 40.000). Trots att folkets stöd där inte var så aktivt som i basområdet, var terrängen gynnsam; dessutom skulle det ha varit möjligt att en efter en krossa de fiendliga styrkorna som ryckte fram längs skilda vägar.

Och här ett exempel på den andra typen.

Om, under vårt tredje motfälttåg i Kiangsi, fiendens offensiv inte haft en sådan omfattning, om en av fiendens kolonner hade avancerat från Chienning, Lichuan och Taining vid gränsen mellan Fukien och Kiangsi, och om denna kolonn inte hade varit för stark för oss att angripa, är det likaså tänkbart att Röda armén kunde ha samlat sina styrkor i det vita området i västra Fukien och krossat denna kolonn först, utan att ha behövt ta en omväg på ettusen ii genom Juichin till Hsingkuo.

Slutligen, ett exempel på den tredje typen.

Om, under samma tredje motfälttåg i Kiangsi, fiendens huvudstyrka hade gått söderut i stället för västerut, hade vi kanske tvingats dra oss tillbaka till Huichang-Hsunwu-Anyuanområdet (ett vitt område), i syfte att locka fienden längre söderut; Röda armén kunde då ha gjort en stöt norrut in i basområdets inre, vid vilken tidpunkt den fiendliga styrkan norr om basområdet inte skulle ha varit särskilt stor.

De ovannämnda är emellertid hypotetiska exempel och grundar sig inte på faktisk erfarenhet; de bör anses som exceptionella och inte behandlas som allmänna principer. När fienden sätter igång ett omfattande ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg är det vår allmänna princip att locka honom djupt in, dra oss tillbaka till basområdet och bekämpa honom där, emedan detta är vår säkraste metod att krossa hans offensiv.

De som förespråkar att ”ta upp striden med fienden utanför portarna” motsätter sig strategisk reträtt. De påstår att reträtt betyder att förlora mark, att orsaka folket skador (”låter våra grytor och pannor krossas” som de säger) och ger upphov till ogynnsamma återverkningar utåt. Under vårt femte motfälttåg påstod de att varje gång vi tog ett steg bakåt skulle fienden flytta sina blockhus ett steg framåt, så att våra basområden oavbrutet skulle krympa och vi inte skulle ha någon möjlighet att återta förlorad mark. Ehuru det tidigare kunnat vara nyttigt att locka fienden allt djupare in i vårt territorium, skulle det vara värdelöst emot fiendens femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg, i vilket han tillämpade blockhuskrig. Enda sättet att ta itu med fiendens femte fälttåg var, sade de, att dela upp våra styrkor för försvar och göra korta snabba utfall mot fienden.

³³ A-B- (initialerna stod för ”Anti-Bolsjevik”) gruppen var en kontrarevolutionär organisation bestående av hemliga kuomintangagenter i de röda områdena.

Det är lätt att bemöta sådana åsikter, och vår historia har redan gjort det. Vad förlust av territorium angår, händer det ofta att endast genom förluster kan förluster undgås; detta är principen om ”att ge för att kunna ta”. Om det som vi förlorar är territorium och det som vi vinner är seger över fienden plus återerövring och även utvidgning av vårt territorium, är detta ett lönsamt företag. Om en köpare inte ”förlorar” en del pengar i en affärstransaktion, kan han inte skaffa varor; om en säljare inte ”förlorar” en del varor, kan han inte få pengar. De förluster man lider i en revolutionär rörelse drar förstörelse med sig, och det som man vinner är uppbygge av progressiv karaktär. Sömn och vila innebär tidsförlust, men man får energi igen för nästa dags arbete. Om något dumhuvud inte förstår detta och vägrar att sova, kommer han inte att ha någon energi nästa dag, och detta är ett förlustbringande företag. Vi förlorade i det femte motfälttåget av precis sådana skäl. Ovillighet att uppge en del av vårt territorium ledde till förlust av hela vårt territorium. Abyssinien förlorade också allt sitt territorium, då det stred mot fienden och körde huvudet i väggen, ehuru detta inte var enda orsaken till dess nederlag.

Detsamma gäller ifråga om att orsaka folket skador. Om ni vägrar att under en kort tid låta en del hushållsgrytor och pannor krossas, kommer ni att förorsaka att krossandet av hela folkets grytor och pannor kommer att pågå under längre period. Om ni är rädda för ogynnsamma politiska återverkningar på kort sikt, kommer ni att få betala priset i form av ogynnsamma politiska återverkningar under en lång tid. Om de ryska bolsjevikerna efter Oktoberrevolutionen hade följt ”vänsterkommunisternas” åsikter och vägrat att underteckna fredstraktaten med Tyskland, skulle de nyfödda sovjeterna ha riskerat en tidig död.³⁴

Sådana skenbart revolutionära ”vänster”-åsikter har sitt ursprung såväl i de småborgerliga intellektuellas impulsivitet som i småjordbrukarnas trångsynta konservatism. Folk som har sådana åsikter ser enbart ensidigt på problemen och är oförmögna att överblicka hela situationen; de är ovilliga att förbinda dagens intressen med morgondagens eller delens intressen med det helas, utan klänger sig som blodiglar fast vid det partiella och tillfälliga. Helt visst bör vi envist gripa tag i det partiella och det tillfälliga när dessa under dagens konkreta omständigheter är gynnsamma – och särskilt när de är avgörande – för hela det rådande läget och hela skedet. Annars blir vi förespråkare för att låta saker och ting bero och inte göra något åt dem. Det är därför som en reträtt måste ha en slutpunkt. Vi får inte låta oss ledas av småbrukarens kortsynthet. Vi bör lära av bolsjevikernas klokhet. Blotta ögat är inte nog, vi måste ha hjälp av teleskop och mikroskop. Den marxistiska metoden är teleskop och mikroskop i politiska och militära frågor.

Givetvis har den strategiska reträtten sina svårigheter. Att välja tiden för reträttens början, att utvälja slutpunkten, att övertyga kadrerna och folket politiskt – dessa är svåra problem som pockar på en lösning.

Frågan om tidpunkten för reträttens början är ytterst viktig. Om, under vårt första motfälttåg emot ”inringning och undertryckning” i provinsen Kiangsi, vår reträtt inte hade genomförts just när den skedde, det vill säga, om den hade blivit försenad, skulle allra minst vår segers omfattning ha påverkats. Både en för tidig och en försenad reträtt medför givetvis förluster. Men allmänt talat medför en försenad reträtt större förluster än en för tidig. En reträtt i rättan tid, som gör det möjligt för oss att helt behålla initiativet, är av största hjälp för oss vid övergången till motoffensiv, då vi, sedan vi nått slutpunkten för reträtten, har grupperat om våra styrkor och i lugn och ro inväntar den uttröttade fienden. När vi krossade fiendens första, andra och fjärde ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg i Kiangsi, var vi i stånd att ta itu

³⁴ Se V. I. Lenin, ”Egendomligt och vidunderligt”, ”Allvarlig lärdom och stort ansvar”, ”Referat om krig och fred på Rysslands Kommunistiska (Bolsjevikerna) Partis Sjunde Kongress”, *Valda verk*, bd II, första delen, samt *Sovjetunionens Kommunistiska Partis Historia*, sjunde kapitlet, avsnitt 7.

med fienden med tillförsikt och utan brådska. Det var endast under det tredje fälttåget som Röda armén var mycket uttröttad av den omväg den hade tvingats ta för att kunna återsamlas, emedan vi inte trodde att fienden så snabbt skulle sätta igång en ny offensiv efter att ha lidit ett sådant förkrossande nederlag i det andra fälttåget (vi avslutade vårt andra motfälttåg den 29 maj 1931 och Chiang Kai-shek började sitt tredje ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg den 1 juli).

Tidpunkten för reträtten beslutas på samma sätt som tiden fastställs för motfälttågets förberedande skede, vilket vi tidigare diskuterat, det vill säga, helt på grund av de erforderliga informationer vi införskaffat samt på bedömningen av hela läget på fiendens och på vår egen sida.

Det är ytterst svårt att övertyga kadreerna och folket om behovet av strategisk reträtt, när de inte haft någon erfarenhet av den, och när arméledningens prestige inte ännu är sådan, att den kan koncentrera befogenheten att besluta om strategisk reträtt i händerna på ett fåtal människor eller en enda person och samtidigt äga kadreernas förtroende. Eftersom kadreerna saknade erfarenhet av och inte hade någon tillit till strategisk reträtt, mötte stora svårigheter i början på våra första och fjärde motfälttåg och under hela loppet av det femte. Under det första motfälttåget var kadreerna, under inflytande från Li Li-sanlinjen, för angrepp och inte för reträtt, ända tills de blivit övertygade om motsatsen. I det fjärde motfälttåget satte sig kadreerna, under inflytande av militär äventyrspolitik, emot att förbereda reträtt. I det femte motfälttåget höll de först envist fast vid den militära äventyraråsikten, vilken motsatte sig att locka fienden in på djupet, men senare slog de om till militär konservatism. Ett annat fall är det med anhängarna av Chang Kuo-talinjen, vilka inte medgav att det var omöjligt för oss att upprätta våra basområden i de tibetanska regionerna och hos Huifolket,³⁵ förrän de kört huvudet i väggen. Erfarenhet är väsentlig för kadreerna, och misslyckandet är i sanning framgångens moder. Men det är också nödvändigt att med öppet sinne lära av andra människors erfarenhet, och det är rena ”trångsynta empirismen” att i allting hålla på sin egen personliga erfarenhet, och, om den fattas, att envist framhärda i sina egna åsikter och förkasta andras erfarenhet. Vårt krig har lidit inte så litet av detta skäl.

Folkets av dess oerfarenhet orsakade brist på tillit till den strategiska reträttens nödvändighet, var aldrig större än i vårt första motfälttåg i Kiangsi. Då motsatte sig alla lokala partiorganisationer och massan av folket i häraderna Kian, Hsingkuo och Yungfeng Röda arméns tillbakadragande. Men efter erfarenheten från det första motfälttåget uppstod inget liknande problem i de följande. Alla var överens om att förlusten av mark i basområdena och folkets lidanden var tillfälliga företeelser och var övertygade om att Röda armén kunde krossa fiendens ”inringning och undertryckning”. Frågan huruvida folket hyser tillit är emellertid intimt förbunden med huruvida kadreerna hyser tillit, och följaktligen är den första och främsta uppgiften att övertyga kadreerna.

Strategisk reträtt syftar enbart till att gå över till motoffensiv och är endast första skedet i den strategiska defensiven. Den avgörande länken i hela denna strategi är huruvida seger kan vinnas i motoffensivens följande skede.

4. Strategisk motoffensiv

För att krossa offensiven från en fiende, som är absolut överlägsen, stödjer vi oss på det läge som skapats under den strategiska reträttens skede, ett läge som gynnar oss och är ogynnsamt för fienden och är annorlunda än det som rådde i början av fiendens offensiv. Ett sådant läge bildas av många faktorer. Allt detta har behandlats ovan.

³⁵ De områden som här omnämns är de av tibetaner bebodda områdena i Sikang och Huifolkets områden i provinserna Kansu, Chinghai och Sinkiang.

Förekomsten av dessa betingelser och av ett läge, som gynnar oss och är ogynnsamt för fienden, innebär emellertid ännu inte att vi har besekrat fienden. Dylika betingelser och ett dylikt läge erbjuder möjligheten till seger för oss och nederlag för fienden, men de innebär inte att segern eller nederlaget blivit verklighet; de har inte ännu bragt endera armén verklig seger eller verkligt nederlag. För att åstadkomma verklig seger eller dito nederlag, är ett avgörande slag mellan de båda arméerna nödvändigt. Endast ett avgörande slag kan lösa frågan om vilken armé som är segrare och vilken som är slagen. Detta är den enda uppgiften i den strategiska motoffensivens skede. Motoffensiven är en långvarig process, det mest fascinerande, det mest dynamiska och även det slutliga skedet i ett defensivt fälttåg. Det som kallas aktiv defensiv gäller huvudsakligen denna strategiska motoffensiv, vilken till sin natur är en avgörande strid.

Betingelser och läge skapas inte enbart i den strategiska reträttens skede, utan fortfar att skapas i motoffensivens skede. De är varken till form eller natur exakt desamma i det tidigare som i det senare skedet.

Vad som skulle kunna förbli detsamma till form och natur är, till exempel, det faktum att fiendens trupper kommer att vara i ännu högre grad uttröttade och åderlåtna, vilket helt enkelt är en fortsättning av deras tillstånd i det föregående skedet.

Men helt nya betingelser och ett helt nytt läge måste uppstå. När fienden sålunda har lidit ett eller flera nederlag, kommer de betingelser som är fördelaktiga för oss och ofördelaktiga för honom inte att inskränka sig till fiendens trötthet osv., utan en ny faktor kommer att ha tillförts, nämligen den att han lidit nederlag. Nya förändringar kommer att ske i läget också. När fienden börjar manövrera sina trupper på ett oredigt sätt och göra felmanövrer, kommer de båda stridande arméernas relativa styrkeförhållanden ej längre att vara det samma som förut.

Men om det inte är fiendens styrkor utan våra, vilka har lidit ett eller flera nederlag, kommer både betingelserna och läget att ändras i motsatt riktning. Det vill säga, nackdelarna för fienden kommer att minska, medan å vår sida nackdelar kommer att uppstå och även växa. Detta blir återigen något helt nytt och annorlunda.

Ett nederlag för endera sidan kommer att direkt och snabbt leda till en ny ansträngning av den slagna sidan för att undgå katastrof, dra sig ur de nya betingelserna och det nya läget, som är ogynnsamma för den och gynnar fienden, samt återskapa sådana betingelser och ett sådant läge som gynnar den egna sidan och är ogynnsamma för motparten i syfte att utöva tryck på denne.

Den vinnande sidan kommer att anstränga sig för det precis motsatta. Den kommer att sträva att utnyttja sin seger och ge fienden ännu större skador, att utöka de betingelser som gynnar den och ytterligare förbättra sitt läge samt att hindra fienden att dra sig ur sina ogynnsamma betingelser och sitt dåliga läge och undgå katastrof.

Under det avgörande slagets skede blir striden sålunda för båda parter den mest intensiva, mest växlande, mest komplicerade såväl som den svåraste och mest prövande i hela kriget eller hela fälttåget; den är ur befällets synpunkt den mest krävande tidpunkten.

I motoffensivens skede uppstår många problem av vilka de främsta är motoffensivens inledning, truppernas koncentration, rörlig krigföring, ett krig för snabbt avgörande och förintelsekrig.

Principerna rörande dessa problem skiljer sig inte, vare sig i en motoffensiv eller i en offensiv, till sin grundläggande karaktär. I denna bemärkelse kan man säga att en motoffensiv är en offensiv.

En motoffensiv är dock inte precis detsamma som en offensiv. Motoffensivens principer tillämpas då fienden befinner sig på offensiven. Offensivens principer tillämpas då fienden är på defensiven. I denna bemärkelse finns det vissa skillnader mellan en motoffensiv och en offensiv.

Av detta skäl bör vi, trots att de olika operationsproblemen alla ingår i diskussionen av motoffensiven i detta kapitel om den strategiska defensiven, och kapitlet om den strategiska offensiven, för att undvika upprepningar, endast behandlar andra problem, när det gäller verklig tillämpning, dock inte bortse från vare sig likheterna eller skillnaderna mellan motoffensiven och offensiven.

5. Påbörjandet av motoffensiven

Problemet om påbörjandet av en motoffensiv är problemet om den ”inledande striden” eller ”preludiet”.

Många borgerliga militäre experter tillråder, vare sig man tillämpar den strategiska defensiven eller den strategiska offensiven, försiktighet i den första striden, alldeles särskilt när man är på defensiven. I det förgångna har även vi understrukit detta som varande en allvarlig anvisning. Våra operationer emot de fem fientliga ”inringnings- och undertrycknings”-fälttågen i Kiangsi har givit oss en rik erfarenhet, och ett studium av denna sker icke utan behållning.

I det första fälttåget använde fienden omkring 100.000 man uppdelade i åtta kolonner, vilka ryckte fram söderut från Kian-Chienninglinjen emot Röda arméns basområde. Röda armén hade omkring 40.000 man och var koncentrerad i området kring Huangpi och Hsiapu i Ningtu härad, provinsen Kiangsi.

Läget var följande:

1. ”Undertrycknings”-styrkorna översteg inte 100.000 man. Inga av dem var Chiang Kai-sheks egna trupper, och det allmänna läget var inte särskilt allvarligt.*
2. Fiendens division under Lo Lin, som försvarade Kian, låg västerut bortom Kanfloden.
3. De tre fientliga divisionerna under Kung Ping-fan, Chang Hui-tsan och Tan Tao-yuan hade ryckt fram och ockuperat Futien-Tungku-Lungkang-Yuantouavsnittet sydost om Kian och nordväst om Ningtu. Huvudparten av Chang Hui-tsans division befann sig vid Lungkang och Tan Tao-yuans division vid Yuantou.** Det var inte rådligt att välja Futien och Tungku såsom slagfält, eftersom invånarna hade blivit vilseledda av A-B-gruppen och för en tid tvivlade på och vände sig emot Röda armén.
4. Fiendens division under Liu Ho-ting befann sig långt borta i Chienning i Fukiens vita område, och det var inte troligt att den skulle gå över till Kiangsi.
5. De två fientliga divisionerna under Mao Ping-wen och Hsu Keh-Hsiang hade gått in i Toupi-Lokou-Tungshaoavsnittet mellan Kuangchang och Ningtu. Toupi var ett vitt område, Lokou en gerillazon*** och Tungshao, där det fanns A-B-gruppelement, var ett ställe varifrån informationer kunde läcka ut. Dessutom, om vi skulle angripa Mao Ping-wen och Hsu Keh-Hsiang och sedan stöta västerut, kunde de tre fientliga divisionerna i väster under Chang Hui-tsan, Tan Tao-yuan och Kung Ping-fan förena sig och göra det svårt för oss att vinna seger och omöjligt att bringa striden till en slutlig lösning.
6. De två divisionerna under Chang Hui-tsan och Tan Tao-yuan, vilka utgjorde fiendens huvudstyrka, var trupper som tillhörde Lu Ti-ping, överbefälhavare för detta ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg och guvernör i provinsen Kiangsi, och Chang Huitsan var fältbefälhavare. Att utplåna dessa två divisioner skulle praktiskt taget vara att krossa

* Denna punkt tillfogad i *Valda verk.* – MF

** Ändrat/tillfogad i *Valda verk.* – MF

*** Ändrat/tillfogad i *Valda verk.* – MF

fälttåget. Vardera divisionen hade ungefär 14.000 man och Changs var uppdelade på två platser, så att om vi angrep en division i taget skulle vi ha absolut överlägsenhet.

7. Lungkang-Yuantouavsnittet, där Chang- och Tandivisionernas huvudstyrkor befann sig, var nära våra egna truppkoncentrationer, och det fanns ett gott stöd bland folket, som underlättade för oss att dölja vår framryckning.
8. Terrängen i Lungkang var bra. Yuantou var inte lätt att angripa. Men om fienden ryckte fram till Hsiaopu, för att angripa oss där, skulle vi ha bra terräng där också.
9. Vi kunde samla det största antalet trupper i Lungkangavsnittet. I Hsingkuo, mindre än hundra *li* sydväst om Lungkang, hade vi en självständig division på över tusen man, vilken kunde manövrera i fiendens rygg.

Om våra trupper bröt igenom i mitten och gjorde en bräcka i fiendens front, skulle hans kolonner i öster och väster skäras isär i två vitt skilda grupper.

Av ovannämnda skäl beslöt vi att vår första strid skulle föras emot Chang Hui-tsans huvudstyrka, och vi slog segerrikt till två av hans brigader och hans divisionshögkvarter, tillfångatog hela styrkan på 9.000 man och divisionsbefälhavaren själv, utan att låta en enda man eller häst undkomma. Denna enda seger skrämde Tans division på flykt mot Tungshao och Hsus division att fly mot Toupi. Våra trupper förföljde sedan Tans division och utplånade hälften av den. Vi utkämpade två slag på fem dagar (27 december 1930 till 1 januari 1931). De fientliga styrkorna i Futien, Tungku och Toupi, som fruktade ett nederlag, drog sig tillbaka i oordning. Så slutade det första ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget.

Läget i det andra ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget var följande:

1. ”Undertrycknings”-styrkorna på 200.000 man stod under befäl av Ho Ying-chin med högkvarter i Nanchang.
2. Liksom i det första fientliga fälttåget, var inga av styrkorna Chiang Kai-sheks egna trupper. Bland dem var Nittonde routearmén under Tsai Ting-kai, den Tjugusjätte under Sun Lien-chung och den Åttonde under Chu Shao-liang starka eller relativt starka, medan alla de övriga var ganska svaga.
3. A-B-gruppen hade rensats ut och hela befolkningen i basområdet stödde Röda armén.
4. Femte routearmén under Wang Chin-yu, nyligen anländ från norr, var rädd för oss, och det var, allmänt talat, även de två divisionerna på dess vänstra flank under Kuo Hua-tung och Hao Meng-ling.
5. Om våra trupper först angrep Futien och sedan svepte över mot öster, kunde vi utvidga basområdet fram till Chienning-Lichuan-Tainingavsnittet på gränsen mellan Fukien och Kiangsi och erhålla förnödenheter till hjälp att krossa nästa ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg. Men om vi gjorde en stöt västerut, skulle vi komma upp emot Kanfloden och inte få rum för utvidgning efter striden. Att vända tillbaka österut igen efter striden skulle trötta ut våra trupper och medföra tidsförlust.
6. Ehuru vår armé (som uppgick till över 30.000 man) var något mindre än i det första fälttåget, hade den fått fyra månader på sig för att vila och återvinna sin styrka.

Av dessa skäl beslöt vi att i vår första strid ge oss på Wang Chinyus och Kung Ping-fans styrkor (allt som allt elva regementen) i Futienavsnittet. Efter att ha segrat i denna strid angrep vi successivt Kuo Hua-tung, Sun Lien-chung, Chu Shao-liang och Liu Ho-ting. Inom loppet av femton dagar (från 16 till 30 maj 1931) marscherade vi 700 *li*, utkämpade fem slag, tog som krigsbyte över 20.000 gevär och krossade i grunden fiendens ”inringnings- och undertrycknings”fälttåg. Då vi stred emot Wang Chin-yu låg vi mellan två fientliga styrkor under Tsai Ting-kai och Kuo Hua-tung, ungefär 10 *li* från den senare och 40 *li* från den förre. En del människor sade, att vi höll på att ”råka in i en återvändsgränd”, men vi kom igenom i alla fall. Främst berodde detta på att vi åtnjöt folkets stöd i basområdet och att fienden saknade samordning mellan sina förband. Sedan vi hade besegrat Kuo Hua-tungs

division, flydde Hao Meng-lings under skydd av mörker tillbaka till Yungfeng och undvek sålunda en katastrof.

I det tredje ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget var läget följande.

1. Chiang Kai-shek gick personligen ut som fältöverbefälhavare. Under honom löd tre underbefälhavare, var och en med en kolonn – den vänstra, den högra och den mittersta. Mittkolonnen leddes av Ho Ying-chin, vilken i likhet med Chiang Kai-shek hade sitt högkvarter i Nanchang; högra flygeln leddes av Chen Ming-shu med högkvarter i Kian, och den vänstra av Chu Shao-liang med högkvarter i Nanfeng.
2. ”Undertrycknings”-styrkorna uppgick till 300.000 man. Huvudstyrkan, på sammanlagt cirka 100.000 man, var Chiang Kai-sheks egna trupper och utgjordes av fem divisioner (vardera om nio regementen), ledda av Chen Cheng, Lo Cho-ying, Chao Kuan-tao, Wei Li-huang och Chiang Ting-wen. Förutom dessa fanns tre divisioner (med allt som allt 40.000 man) under Chiang Kuang-nai, Tsai Tingkai och Han Teh-chin. Vidare fanns Sun Lien-chungs armé på 20.000. Dessutom fanns andra, svagare styrkor, som icke heller var Chiangs egna trupper.
3. Fiendens strategi i detta ”undertrycknings”- fälttåg var att ”stöta rätt på”, vilket skilde sig i hög grad från den strategi, att ”konsolidera vid varje steg”, som han använde i det andra fälttåget. Syftet var att pressa Röda armén bakåt mot Kanfloden och där utplåna den.

Endast en månad skilde slutet av fiendens andra fälttåg från början av det tredje. Röda armén (vid den tidpunkten omkring 30.000 man) hade varken fått vila eller ersättningsmanskaper efter en myckenhet av hårda strider och hade just gjort en omväg på ettusen *li* för att samlas vid Hsingkuo i södra Kiangsis västra del, då fienden pressade den hårt från flera håll.

I detta läge var den plan vi först beslöt oss för att förflytta oss från Hsingkuo via Wanan, göra ett genombrott vid Futien och sedan svepa från väster till öster genom fiendens bakre kommunikationslinjer samt därmed låta fienden till ingen nytta tränga djupt in i vårt basområde i södra Kiangsi. Detta skulle vara den första fasen i vår operation. Sedan, då fienden vände tillbaka mot norr och oundvikligen var mycket uttröttad, skulle vi ta tillfället att slå till mot hans sårbara förband; detta skulle vara den andra fasen i vår operation. Kärnan i denna plan var att undvika fiendens huvudstyrkor och slå mot hans svaga punkter. Men när våra styrkor ryckte fram mot Futien, upptäcktes vi av fienden, som snabbt skickade de två divisionerna under Chen Cheng och Lo Cho-ying till platsen. Vi måste ändra vår plan och falla tillbaka till Kaohsinghsu i Hsingkuo härads västra del, vilket jämte dess omgivningar på mindre än 100 kvadrat *li* då utgjorde det enda stället där våra trupper kunde koncentreras. Dagen efter vår koncentration beslöt vi att göra en stöt österut emot Lientang i östra delen av Hsingkuo härads, Liangtsun i södra delen av Yungfengs härads och Huangpi i norra delen av Ningtu härads. Samma natt, under skydd av mörkret, passerade vi den 40 *li* breda öppningen mellan Chiang Ting-wens division och Chiang Kuang-nais, Tsai Ting-kais och Han Teh-chins styrkor, och svängde mot Lientang. På andra dagen hade vi skärmytslingar med de främre förbanden i Shangkuan Yun-hsiangs styrkor (han hade befälet över Hao Meng-lings division såväl som över sin egen). Den första striden utkämpades på tredje dagen mot Shangkuan Yun-hsings division och den andra striden på fjärde dagen mot Hao Meng-lings division; efter en tredagarsmarsch nådde vi Huangpi och utkämpade vår tredje strid mot Mao Ping-wens division. Vi vann alla tre striderna och tog över 10.000 gevär som byte. Vid denna tidpunkt vände fiendens huvudstyrkor, vilka hade hållit på att rycka fram väster- och söderut, mot öster. Med Huangpi som mål konvergerade de i rasande fart för att söka strid med oss och närmade sig oss i en stor kompakt inringningsmanöver. Vi gled igenom i de höga bergen, som låg i den 20 *li* breda öppningen mellan å ena sidan Chiang Kuang-nais, Tsai Ting-kais och Han Teh-chins styrkor och å andra sidan Chen Chengs och Lo Cho-yings, och på detta sätt, återvändande från öster till väster, återsamlade vi våra styrkor inom Hsingkuo härads gränser.

Då fienden upptäckte detta och åter började rycka västerut, hade våra styrkor redan fått två veckors vila medan fiendens styrkor, hungriga, utmattade och demoraliserade, var odugliga till strid och därför beslöt att reträttera. Vi utnyttjade deras reträtt genom att angripa Chiang Kuang-nais, Tsai Ting-kais, Chiang Ting-wens och Han Teh-chins styrkor, utplånade en av Chiang Ting-wens brigader och Han Teh-chins hela division. Vad divisionerna under Chiang Kuang-nai och Tsai Ting-kai angår, blev striden oavgjord och de kom undan.

Läget i det fjärde ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget var följande. Fienden ryckte fram mot Kuangchang med tre kolonner; den östra av dessa var hans huvudstyrka, medan de två divisionerna som utgjorde hans västra kolonn var blottställda för oss och samtidigt mycket nära området där vi hade våra styrkor koncentrerade. Sålunda fick vi tillfälle att först angripa hans västra kolonn i södra delen av Yihuangs härad, och med ett enda hugg utplånade vi de två divisionerna under Li Ming och Chen Shih-chi. Eftersom fienden då skickade två divisioner från den östra kolonnen att stödja sin mittkolonn och ryckte fram vidare, kunde vi åter utplåna en division i södra delen av Yihuangs härad. I dessa två strider tog vi i byte mer än 10.000 gevär och, allmänt sett, krossade vi detta fälttåg för ”inringning och undertryckning”.

I det femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget ryckte fienden fram genom att tillämpa sin nya strategi, att bygga blockhus. Han ockuperade först Lichuan. I ett försök att återta Lichuan och få igång en strid med fienden utanför basområdet, gjorde vi ett angrepp norr om Lichuan vid Hsiaoshih, vilket var ett av fiendens fästen och dessutom beläget i ett vitt område. Då vi misslyckades, flyttade vi vårt angrepp till Tzeshichiao, som också var ett av fiendens fästen i det vita området sydost om Hsiaoshih, och återigen misslyckades vi. Sedan, då vi sökte strid med fienden, trampade vi runt mellan fiendens huvudstyrka och hans blockhus och bragtes till fullständig passivitet. Under loppet av hela vårt femte motfälttåg mot ”inringning och undertryckning”, vilket pågick ett helt år, visade vi inte minsta spår av initiativ eller fart. Till slut måste vi dra ut ur vårt basområde i Kiangsi.

Vår armés erfarenheter i dessa fem motfälttåg mot ”inringning och undertryckning” bevisar, att för Röda armén, som befinner sig på defensiven, är det första slaget av yttersta vikt, om den ska krossa en stor och stark fientlig ”undertrycknings”-styrka. Seger eller nederlag i det första slaget har en väldig inverkan på hela läget ända fram till det slutliga slaget. Härur drar vi följande slutsatser.

För det första, det första slaget måste vinnas. Vi bör slå till endast när vi är helt säkra att fiendens läge, terrängen och folkets stöd alltsammans är till fördel för oss och till nackdel för fienden. I annat fall bör vi hellre dra oss tillbaka och försiktigt bida vår tid. Det kommer alltid att finnas tillfällen; vi bör inte överilat gå med på strid. I vårt första motfälttåg planerade vi ursprungligen att slå till mot Tan Taoyuans trupper; vi ryckte fram två gånger men måste bägge gångerna hålla oss i schack och retirera, därför att de vägrade att röra sig ur sin dominerande ställning på Yuantouhöjderna. Ett par dagar senare utvalde vi Chang Hui-tsans trupper, vilka var sårbarare för vårt angrepp. I vårt andra motfälttåg ryckte vår armé fram till Tungku och slog, trots risken för informationsläckor, läger helt nära fienden i tjugufem dagar av det enda skälet att vi ville vänta tills Wang Chinyus män lämnade sitt befästa läger vid Futien; vi förkastade alla otåliga förslag om ett snabbt angrepp och nådde slutligen vårt mål.

I vårt tredje motfälttåg tillämpade vi tålmod, trots att stormen rasade omkring oss och vi hade gjort en omväg på ettusen *li* och trots att fienden hade upptäckt vår plan att överflygla honom. Vi vände tillbaka, ändrade vår taktik till att göra en bräsch i mitten, och slutligen utkämpade vi segerrikt det första slaget vid Lientang. I vårt fjärde motfälttåg drog vi oss, sedan vårt angrepp mot Nanfeng misslyckats, tveklöst tillbaka, svängde runt mot fiendens högra flank och återsamlade våra styrkor i området vid Tungshao, varefter vi inledde vårt

stora och segerrika slag i södra delen av Yihuangs härad. Det var endast i det femte motfälttåget som vikten av den första striden inte blev erkänd alls. Oroade över förlusten av en enda häradsstad, Lichuan, marscherade våra styrkor norrut för att möta fienden i ett försök att återta den. Sedan behandlades inte det oväntade mötet vid Hsunkou, vilket slutade med seger (en fientlig division utplånades), som en första strid, ej heller förutsågs de ändringar som därpå måste inträda, utan i stället gjordes ett våghalsigt angrepp mot Hsiaoshih utan någon säkerhet om seger. Sålunda tappade vi initiativet i vår allra första operation, och detta är verkligen det värsta och dummaste sättet att kämpa.

För det andra, måste planen för den första striden vara inledningen till och en organisk del av planen för hela fälttåget. Utan en god plan för hela fälttåget är det absolut omöjligt att utkämpa en verkligt bra första strid. Det vill säga, även om den första striden slutar i seger, kan en sådan seger, om den mera skadar än hjälper fälttåget som helhet, endast räknas såsom ett nederlag (som till exempel i fallet striden vid Hsunkou i det femte fälttåget). Därför måste vi, innan vi utkämpar den första striden, ha en allmän uppfattning om hur den andra, tredje och fjärde, och även den slutgiltiga striden ska utkämpas, och betänka vilka ändringar som kommer att uppstå i fiendens läge som helhet, om vi vinner eller förlorar var och en av de följande striderna. Trots att resultatet kanske inte – och i verkligheten säkerligen inte – kommer att utfalla precis som vi väntat, måste vi omsorgsfullt och realistiskt räkna ut allt i ljuset av det allmänna läget hos bägge parterna. Utan att fatta läget som helhet är det omöjligt att göra några verkligt goda drag på schackbrädet.

För det tredje, måste man också betänka vad som kommer att ske i krigets nästa strategiska skede. Den som leder strategin gör inte sin plikt, om han enbart sysslar med motoffensiven och försummar de åtgärder som ska tillämpas sedan den lyckats, eller ifall den misslyckas. I varje särskilt strategiskt skede bör han ta med i beräkningen de skeden som ska följa på detta, eller åtminstone det näst följande. Fastän framtida ändringar är svåra att förutse och trots att tingen verkar suddigare ju längre fram man blickar, är en allmän beräkning möjlig och en bedömning av avlägsna utsikter behövlig. I krig såväl som i politik använder den, som planerar endast för ett steg i sänder, ett skadligt sätt att leda saker och ting. Det är nödvändigt att efter varje steg undersöka de förändringar som inträtt och modifiera eller utveckla sina strategiska eller operationsplaner i enlighet därmed, eljest riskerar man att rusa rätt på utan tanke på farorna. Det är emellertid absolut nödvändigt att ha en långsiktig plan, vars allmänna konturer är genomtänkta och som omfattar ett helt strategiskt skede eller till och med flera strategiska skeden. Uraktlåtenhet, att göra upp en sådan plan, kommer att leda till att man begår felet att tveka och låter sig själv bindas, något som faktiskt tjänar fiendens strategiska målsättning och försätter en själv i en passiv ställning. Man måste komma ihåg att fiendens överbefäl har en viss insikt i strategi. Endast då vi har utbildat oss till att vara huvudet högre än fienden, kommer strategiska segrar att bli möjliga. Under fiendens femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg var uraktlåtenhet att göra detta huvudorsaken till de fel i den strategiska ledningen som begicks under ”vänster”-opportunisternas och Chang Kuo-taos linjer. Kort sagt, i reträttskedet måste vi se framåt till motoffensivens skede, i motoffensivens skede måste vi se framåt till offensivens, och i offensivens skede måste vi åter se framåt till ett skede av reträtt. Om vi inte gör detta, utan endast inskränker oss till nuet, inbjuder vi till nederlag.

Den första striden måste vinnas. Planen för hela fälttåget måste tas med i beräkningen. Och det strategiska skede som följer härnäst måste tas med i beräkningen. Dessa är de tre principer som vi aldrig får glömma då vi inleder en motoffensiv, det vill säga, då vi utkämpar den första striden.

6. Truppkoncentration

Koncentration av trupper verkar lätt men är i praktiken ganska svår att genomföra. Alla vet att det bästa sättet är att använda en stor styrka till att beseгра en liten, och ändå uraktlåter många människor att göra detta och delar tvärtom ofta upp sina styrkor. Orsaken är att sådana militärledare inte har sinne för strategi och blir förvirrade av komplicerade omständigheter; följaktligen är de priggivna åt dessa omständigheter, tappar initiativet och finner en tillflykt i passivitet.

Hur komplicerade, allvarliga och hårda förhållandena än är, behöver en militärledare mest av allt förmågan att självständigt organisera och utnyttja de styrkor över vilka han för befälet. Han kan måhända ofta av fienden tvingas till passivitet, men det viktiga är att snabbt återta initiativet. Underlåtenhet att göra detta innebär nederlag.

Initiativet är inte något som man endast föreställer sig utan är konkret och materiellt. Det viktigaste i detta sammanhang är att bevara och samla en väpnad styrka som är så stor som möjligt och fylld av stridslust.

I ett försvarskrig är det lätt att falla i ett passivt läge, som ger mycket mindre spelrum för en omfattande tillämpning av initiativ än vad en offensiv krigföring gör. Emellertid kan en defensiv krigföring, trots att den är passiv till formen, vara aktiv till innehållet och kan ledas över från det skede i vilket den är passiv till formen till ett i vilket den är aktiv både till form och innehåll. En fullt planerad strategisk reträtt företas till synes under tvång, men i verkligheten utföres den i syfte att bevara vår styrka och bida tiden för att beseгра fienden, locka honom in på djupet och förbereda vår motoffensiv. Å andra sidan kan en vägran att dra sig tillbaka och ett brådstörtat accepterande av strid (så som i slaget vid Hsiaoshih) synas som ett allvarligt försök att vinna initiativet, medan det i verkligheten är passivitet. En strategisk motoffensiv är aktiv inte endast till innehållet utan kastar även av reträttperiodens passiva form. I förhållandet till fienden är vår motoffensiv vårt försök att förmå honom att släppa initiativet och att försätta honom i ett passivt läge.

Truppkoncentration, rörlig krigföring, ett krig för snabbt avgörande och ett utplåningskrig är alla nödvändiga betingelser för att helt kunna uppnå detta mål. Och bland dessa är truppkoncentrationen den främsta och viktigaste.

Truppkoncentration är nödvändig för att kunna kasta om läget mellan fienden och oss själva. För det första, är dess syfte att kasta om läget vad framryckning och reträtt beträffar. Dessförinnan var det fienden som ryckte fram och vi som drog oss tillbaka; nu söker vi ett läge i vilket vi rycker fram och han går på reträtt. När vi koncentrerar våra trupper och vinner ett slag, då uppnår vi i detta slag det ovannämnda syftet, och detta påverkar hela fälttåget.

För det andra, är dess syfte att kasta om läget vad angrepp och försvar angår. I ett försvarskrig ingår reträtten till den fastställda slutpunkten i grund och botten i det passiva eller "försvars"-skedet. Motoffensiven tillhör det aktiva eller "angrepps"-skedet. Ehuru den strategiska defensiven, så länge den pågår, bibehåller sin defensiva karaktär, innebär motoffensiven, i jämförelse med reträtten, redan en ändring inte endast till formen utan till innehållet. Motoffensiven är övergången mellan det strategiska försvaret och den strategiska offensiven, och till sin natur en inledning till den strategiska offensiven; det är just precis för motoffensivens syfte som trupperna koncentreras.

För det tredje, är dess syfte att kasta om läget i fråga om inre och yttre linjer. En armé, som opererar längs strategiska inre linjer, lider av många nackdelar, och detta gäller särskilt Röda armén, som står inför "inringning och undertryckning". Men i fälttåg och strider kan och måste vi absolut ändra på denna situation. Vi kan förvandla ett stort "inringnings- och undertrycknings"-fälttåg, som fienden satt igång emot oss, till ett antal små, separata

inringnings- och undertryckningsfälttåg, som vi utkämpar mot fienden. Vi kan förvandla det konvergerande angrepp som fienden på strategins nivå riktar mot oss, till konvergerande angrepp, som vi riktar mot fienden på fälttågs och striders nivå. Vi kan förvandla fiendens strategiska överlägsenhet över oss till vår överlägsenhet över honom i fälttåg och strider. Vi kan försätta fienden, som strategiskt befinner sig i en stark ställning, i en svag ställning i fälttåg och strider. Samtidigt kan vi förvandla vår egen strategiskt svaga ställning till en stark ställning i fälttåg och strider. Detta är vad vi kallar ytterlinjeoperationer inom inrelinjeoperationer, inringning och undertryckning inom ”inringning och undertryckning”, blockad inom blockad, offensiv inom defensiv, överlägsenhet inom underlägsenhet, styrka inom svaghet, fördelar inom nackdelar, och initiativ inom passivitet. Segern i det strategiska försvaret beror i grunden på denna åtgärd – truppkoncentrationen.

I Kinas Röda armés krigskrönika har detta ofta varit ett viktigt tvisteämne. I slaget vid Kian den 4 oktober 1930 påbörjade vi vår framryckning och vårt anfall innan våra styrkor var fullständigt koncentrerade, men lyckligtvis flydde den fientliga styrkan (Teng Yings division) självmant; vårt angrepp var i sig självt utan verkan.

Från och med 1932 hade vi parollen ”Angrepp på alla fronter”, vilken manade till angrepp från basområdet i alla riktningar – norr, söder, öster och väster. En sådan paroll är felaktig inte endast för det strategiska försvaret, utan också för den strategiska offensiven. Så länge inte en väsentlig förändring skett i den allmänna styrkebalansen, innefattar både strategi och taktik defensiv och offensiv, uppehållande aktioner och stormangrepp, och ”anfall på alla fronter” är i praktiken ytterligt sällsynta. Denna paroll uttrycker den militära likformighet som åtföljer militär äventyrspolitik.

År 1933 framlade anhängarna av den militära likformigheten teorin om att ”slå med två knytnävar” och splittra Röda arméns huvudstyrka i två delar, i syfte att samtidigt söka segrar i två strategiska riktningar. Som följd härav förblev en knytnäve sysslös medan den andra blev uttröttad i strider, och vi misslyckades med att vinna den största seger som vid denna tid var möjlig att uppnå. Enligt min åsikt bör vi, då vi står inför en stark fiende, använda vår armé oavsett dess storlek, i endast en huvudriktning åt gången, inte i två. Jag motsätter mig inte operationer i två eller flera riktningar, men vid varje tidpunkt bör det finnas endast en huvudriktning. Kinas Röda armé, som inträdde på inbördeskrigets arena som en liten, svag styrka, har sedan dess upprepade gånger besekrat sin starka motståndare och vunnit segrar som förväntat världen, och den har gjort detta huvudsakligen genom att förlita sig till användning av koncentrerad styrka. Vilken som helst av dess stora segrar kan åberopas som bevis. När vi säger, ”Ställ en mot tio, ställ tio mot hundra”, talar vi om strategi, om hela kriget och den allmänna styrkebalansen. I strategisk mening är det just detta vi har gjort. Vi talar emellertid inte om fälttåg och taktik, och på detta område får vi aldrig göra något sådant. Såväl i motoffensiver som i offensiver, bör vi alltid koncentrera en stor styrka för att slå emot en del av fiendens styrkor. Varje gång vi inte koncentrerade våra trupper fick vi lida för det, så i striderna mot Tan Tao-yuan i Tungshaoområdet i Ningtu härad i provinsen Kiangsi i januari 1931, mot 19:e routearmén i Kaohsinghsuområdet i Hsingkuo härad i Kiangsi i augusti 1931, mot Chen Chi-tang i Shuikouhsuområdet i Nanshiungs härad i provinsen Kwangtung i juli 1932 och mot Chen Cheng i Tuantsunområdet i Lichuans härad i Kiangsi i mars 1934. Förr bedömdes sådana strider som de vid Shuikouhsu och Tuantsun vanligtvis som segerrika eller till och med som stora segrar (i den förra jagade vi tjugo regementen under Chen Chi-tang på flykten, i den senare tolv regementen under Chen Cheng), men vi välkomnade aldrig sådana segrar, och i ett visst avseende betraktade vi dem som nederlag. Ty, enligt vår mening, är en strid av liten betydelse, om den inte ger fångar eller krigsbyte, eller om dessa inte överväger förlusterna. Vår strategi är ”Ställ en mot tio”, och vår taktik är ”Ställ tio mot en” – detta är en av våra grundläggande principer för att få övertaget över fienden.

Den militära likformigheten nådde höjdpunkten i vårt femte motfälttåg mot ”inringning och undertryckning” år 1934. Det ansågs, att vi kunde slå fienden genom att ”dela upp styrkorna på sex rutter” och ”göra motstånd på alla fronter”, men i stället blev vi slagna av fienden, och skälet härtill var fruktan för att förlora territorium. Naturligtvis kan man knappast undgå att förlora territorium då man koncentrerar huvudstyrkorna i en riktning och lämnar endast uppehållande styrkor på de andra ställena. Men denna förlust är temporär och partiell, den kompenseras av segern på det ställe där stormanfallet göres. Territorium, som förlorats i de uppehållande styrkornas område, kan återtas efter en sådan seger. Fiendens första, andra, tredje och fjärde fälttåg för ”inringning och undertryckning” innebar alla förlust av territorium – särskilt det tredje fälttåget, i vilket Röda arméns basområde i Kiangsi gick nästan helt förlorat – men till slut inte bara återtog utan utvidgade vi vårt territorium.

Uraktlåtenhet att värdera folkets krafter i basområdet har ofta lett till obefogad fruktan för att förflytta Röda armén för långt bort från basområdet. Detta var fallet då Röda armén i Kiangsi gjorde en lång framryckning för att angripa Changchow i provinsen Fukien år 1932, och också då den svängde om för att angripa Fukien efter segern i vårt fjärde motfälttåg år 1933. I det första fallet befarades att fienden skulle ta hela basområdet, och i det andra att han skulle ta en del av det. Följaktligen restes motstånd mot att koncentrera styrkorna och föreslogs att dela upp dem för försvar, men till slut visade sig allt detta vara felaktigt. Vad fienden galler, fruktar han att rycka in i vårt basområde, men den största faran är i hans ögon en Röd armé som har ryckt in i ett vitt område. Hans uppmärksamhet är alltid inriktad på var Röda arméns huvudstyrka befinner sig, och han tar sällan ögonen från den för att koncentrera sig på basområdet. Även när Röda armén befinner sig på defensiven, är den fortfarande centrum för fiendens uppmärksamhet. En del av hans allmänna plan är att minska vårt basområdes omfång, men om Röda armén koncentrerar sin huvudstyrka för att utplåna en av hans kolonner, tvingas fiendens överbefäl att rikta större uppmärksamhet mot Röda armén och koncentrera större styrkor emot den. Sålunda är det alltid möjligt att omintetgöra en fientlig plan på att minska ett basområdes omfång.

Det var också felaktigt att säga ”I det femte inringnings- och undertrycknings-fälttåget, som föres medels blockhuskrigsföring, är det omöjligt för oss att operera med koncentrerade styrkor, och allt vi kan göra är att dela upp dem för försvar och för korta, snabba stötar”. Fiendens taktik, att pressa framåt tre, fem, åtta eller tio *li* åt gången och sedan bygga blockhus vid varje halt, var helt och hållet en följd av Röda arméns sed att utkämpa defensiva aktioner vid varje uppehåll i reträtten. Läget skulle säkerligen ha varit annorlunda, om vår armé hade övergett taktiken med punkt-för-punkt-förvaret på inre linjer och, då så var möjligt och nödvändigt, hade vänt och stött in i fiendens inre linjer. Principen om koncentration av styrkorna är precis den rätta metoden att besegra fiendens blockhuskrigsföring.

Den typ av truppkoncentration som vi förespråkar innebär inte att vi uppger folkets gerillakrig. Det har för länge sedan visat sig vara felaktigt att, såsom Li Li-sanlinjen förespråkade, uppge gerillakrig i liten skala och ”koncentrera varje gevär inom Röda armén”. När man betraktar det revolutionära kriget som helhet, ser man att de operationer som folkgerillan utför och de som utförs av Röda arméns huvudstyrkor kompletterar varandra på samma sätt som en människas höger- och vänsterarmar; och hade vi endast Röda arméns huvudstyrkor och inte folkgerillan, skulle vi vara som en kämpe med endast en arm. I konkreta ordalag, och särskilt med tanke på militära operationer, menar vi, när vi talar om folket inom basområdet som en faktor, att vi har ett väpnat folk. Detta är huvudskälet till att fienden fruktar att närma sig vårt basområde.

Det är också nödvändigt att använda Röda arméförband för operationer i sekundära riktningar; inte alla Röda arméns styrkor bör koncentreras. Den typ av koncentration vi förespråkar är grundad på principen om att garantera absolut eller relativ överlägsenhet på

slagfältet. För att hålla en stark fiende stånge eller utkämpa en strid på ett slagfält av stor vikt, måste vi ha en absolut överlägsen styrka. Så t.ex. koncentrerades 40.000 man för att kämpa mot Chang Huitsans 9.000 man den 30 december 1930, i den första striden i vårt första motfälttåg. För att ta itu med en svagare fiende eller utkämpa en strid på ett slagfält av mindre betydelse, räcker det med en relativt överlägsen styrka. Så till exempel användes endast ca 10.000 Röda armésoldater, för att bekämpa Liu Ho-tings 7.000 man starka division i Chienning den 29 maj 1931, i vårt andra motfälttågs sista strid.

Detta innebär inte att vi vid varje tillfälle måste vara numerärt överlägsna. Under vissa omständigheter kan vi ta upp strid då vi har en relativt eller absolut underlägsen styrka. Ta ett fall då vi går i strid med en relativt underlägsen styrka, när vi har endast en ganska liten Röd arméstyrka i ett visst område (då det inte är så att vi har fler trupper men inte har koncentrerat dem). För att då krossa anfallet från en starkare fiende under betingelser där folkets stöd, terrängen och vädret i hög grad gynnar oss, är det naturligtvis nödvändigt att koncentrera huvudstyrkan av vår Röda arms för en överrumplingsattack mot en del av fiendens ena flank medan vi håller tillbaka hans center och den andra flanken med gerillaenheter eller små styrkor. På detta sätt kan segern vinnas. För vår överrumplingsattack mot denna del av fiendens flank gäller fortfarande principen att använda en överlägsen styrka mot en underlägsen styrka, att använda de många för att besegra de få. Samma princip gäller också när vi går i strid med en fullständigt underlägsen styrka, till exempel, då en gerillastyrka utför en överrumplingsattack mot en stor vit arméstyrka, men anfaller endast en liten del av den.

Rörande argumentet att koncentrationen av en stor styrka för aktion i ett enda stridsområde begränsas av terrängen, vägarna, krigsförråden och inkvarteringsmöjligheterna, bör detta bedömas enligt betingelserna. Det finns en gradskillnad i dessa begränsningars inverkan på Röda armén och Vita armén, eftersom Röda armén kan utstå större påfrestningar än den Vita armén.

Vi använder de få till att besegra de många – detta säger vi till Kinas härskare i allmänhet. Vi använder de många till att besegra de få – detta säger vi till varje enskild fientlig styrka på slagfältet. Detta är inte längre en hemlighet, och i allmänhet är fienden nu väl insatt i vårt tillvägagångssätt. Han kan emellertid varken hindra våra segrar eller undgå sina egna förluster därför att han vet inte när och var vi kommer att gå till aktion. Detta håller vi hemligt. Röda armén opererar i stort sett genom överrumplingsanfall.

7. Rörlig krigföring

Rörlig krigföring eller ställningskrig? Vårt svar är: rörlig krigföring. Så länge vi saknar en stor armé eller ammunitionsreserver, och så länge det finns endast en enda Röda arméstyrka som för kampen i varje basområde, är ställningskrig i regel oanvändbart för oss. Vi kan i allmänhet inte tillämpa ställningskrig varken för anfall eller i försvar.

Ett av de främsta kännetecknen på Röda arméns operationer är frånvaron av fasta stridslinjer, vilken är en följd av faktum att fienden är stark medan Röda arméns tekniska utrustning är bristfällig.

Röda arméns stridslinjer bestäms av riktningen i vilken den opererar. Eftersom dess operationsriktning ofta ändras, är dess stridslinjer flytande. Trots att huvudriktningen under en viss tidsperiod inte ändras, kan de sekundära riktningarna inom dess ram skifta när som helst; när vi blir stoppade i en riktning, måste vi vända oss i en annan. Om det händer, att vi efter en tid blir stoppade även i huvudriktningen, måste vi ändra till och med denna.

I ett revolutionärt inbördeskrig kan det inte förekomma några fasta stridslinjer, så var inte heller fallet i Sovjetunionen. Skillnaden mellan sovjetarmén och vår arms är, att den förstnämndas stridslinjer inte var så flytande som våra. Fullständigt fasta stridslinjer kan inte

förekomma i något krig, ty detta förebyggs av växlingen mellan seger och nederlag och mellan framryckning och reträtt. Men relativt fasta stridslinjer förekommer ofta i vanliga krig. Undantag förekommer endast då en arms står emot en mycket starkare fiende, såsom fallet är med Kinas Röda arms i dess nuvarande skede.

Att stridslinjerna är flytande leder till att våra basområdens omfång också blir flytande. Våra basområden håller ständigt på att utvidgas eller sammandras, och lika ofta som ett basområde faller, uppstår ett nytt. Denna territoriella fluiditet är helt och hållet en följd av krigets fluiditet.

Krigets och vårt territoriums fluiditet leder till att allt uppbygge i våra basområden också måste bli flytande. Byggplaner som sträcker sig över flera år kan inte komma i fråga. Ofta förekommande ändringar i planeringen tillhör arbetet för dagen.

Det är till vår förmån att erkänna detta kännetecken. Vi måste grunda vår planering på detta kännetecken och får inte hysa illusioner om ett framryckningskrig utan reträtter, inte bli oroade över varje tillfällig fluiditet i vårt territorium eller i vår armés bakre områden eller försöka att göra upp detaljerade långsiktiga planer. Vi måste anpassa vårt tänkande och vårt arbete till förhållandena, vara redo att sätta oss ned likaväl som att marschera vidare, och alltid ha våra marschransoner till hands. Endast genom att anstränga oss i dagens rörliga sätt att leva, kan vi uppnå relativ stabilitet i morgon, och därefter fullständig stabilitet.

Förespråkarna för den ”reguljära krigförings”-strategi, som dominerade vårt femte notfälttåg, förnekade denna fluiditet och motsatte sig vad de kallade för ”gerillaism”. Dessa kamrater, som motsatte sig fluiditet, skötte saker och ting som om de vore härskare i en stor stat, och följderna blev en utomordentlig och väldig fluiditet – den Långa marschen på 25.000 *li*.

Vår demokratiska arbetar- och bonderepublik är en stat, men i dag är den ännu inte fullvuxen. I dag befinner vi oss ännu i det strategiska försvarets skede i inbördeskriget, formen för vår politiska makt är ännu långt ifrån en fullvuxen stats, vår arms är ännu fienden mycket underlägsen både numerärt och i teknisk utrustning, vårt territorium är ännu mycket litet, och vår fiende är ständigt på jakt efter att förintna oss och kommer aldrig att känna sig till freds innan han gjort detta. Då vi på grundval av dessa fakta bestämmer vår politik, bör vi inte förneka gerillaism i allmänna ordalag utan öppet medge Röda arméns gerillakarakter. Det tjänar ingenting till att skämmas över detta. Tvärtom, denna gerillakarakter är just vårt kännetecknande drag, vår styrka och vårt medel för att besegra fienden. Vi bör vara beredda att uppge det, men detta kan vi inte göra i dag. I framtiden kan denna gerillakarakter bestämt bli någonting att skämmas över och uppge, men i dag är den ovärderlig, och vi måste hålla fast vid den.

”Kämpa när ni kan vinna, ge er av när ni inte kan vinna” – detta är folkets sätt att beskriva vår rörliga krigföring i dag. Det finns inte en enda militärexpert i hela världen, som anser det riktigt att endast kämpa och aldrig företa förflyttning, fast få människor förflyttar sig så mycket som vi. Vi förbrukar i allmänhet mer tid på förflyttning än på strid och skulle göra bra ifrån oss om vi utkämpade i genomsnitt en större strid per månad. Allt vårt ”flyttande” göres i syfte att ”utkämpa strider”, och all vår strategi och taktik bygger på ”strid”. Det finns inte dess mindre tidpunkter, då det inte är tillrådligt för oss att ge oss in i strid. För det första, är det olämpligt att kämpa, när den styrka vi står inför är för stor. För det andra, är det ibland olämpligt att kämpa, när de styrkor vi har emot oss, trots att de inte är så stora, befinner sig mycket nära andra fientliga styrkor. För det tredje, är det allmänt sett olämpligt att kämpa emot en fientlig styrka, som inte är isolerad och som är starkt förskansad. För det fjärde, är det olämpligt att fortsätta en strid, som inte ger någon möjlighet till seger. I vilken som helst av dessa situationer är vi beredda att ge oss av. En sådan förflyttning är både tillåten och nödvändig. Ty vårt erkännande av nödvändigheten att förflytta oss, grundar sig på vårt

erkännande av nödvändigheten av att kämpa. Häri ligger det grundläggande kännetecknet för Röda arméns rörliga krigföring.

Rörlig krigföring är grundläggande, men vi avböjer inte ställningskrig när sådant är möjligt och nödvändigt. Det bör medges att ställningskrig bör användas för ett hårdnackat försvar av särskilda nyckelpositioner under en uppehållande aktion under den strategiska defensiven och när vi, under den strategiska offensiven, möter en fiende, som är isolerad och avskuren från hjälp. Vi har avsevärda erfarenheter av att besegra fienden genom sådant ställningskrig; vi har brutit upp många fientliga städer, blockhus och fästningar och trängt igenom ganska starkt befästa fientliga fältställningar. I framtiden kommer vi att öka våra ansträngningar och avhjälpa våra brister i detta avseende. Vi bör för all del förorda ställningsangrepp eller -försvar, när förhållandena kräver och tillåter detta. Vad vi i dag motsätter oss är att använda ställningskrig allmänt eller att jämställa det med rörlig krigföring; detta är otillåtligt.

Har då under inbördeskrigets tio år alls inga ändringar förekommit i Röda arméns gerillakaraktär, i dess saknad av fasta stridslinjer, i fluiditeten i dess basområden eller i fluiditeten i uppbyggnadsarbetet inom dess basområden? Jo, ändringar har förekommit. Perioden från tiden på Ching Kangbergen till vårt första motfälttåg mot ”inringning och undertryckning” i Kiangsi var det första skedet, det skede i vilket gerillakaraktären och fluiditeten var mycket framträdande, eftersom Röda armén befann sig i spädbarnsåldern och basområdena ännu var gerillazoner. I det andra skedet, som omfattade perioden från det första till det tredje motfälttåget, minskades både gerillakaraktären och fluiditeten, eftersom frontarméer hade bildats och basområden med en befolkning på flera miljoner människor hade upprättats. I det tredje skedet, som innefattade perioden från slutet av det tredje till det femte motfälttåget, minskades gerillakaraktären och fluiditeten ännu mer, och en centralregering och en revolutionär militärkommission hade redan upprättats. Det fjärde skedet var den Långa marschen. Det felaktiga tillbakavisandet av gerillakrigföring och fluiditet i liten skala hade lett till gerillakrigföring och fluiditet i stor skala. Nu befinner vi oss i det femte skedet. Till följd av att vi inte lyckades krossa det femte ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåget och på grund av denna stora fluiditet har Röda armén och basområdena minskat avsevärt. Men vi har slagit oss ned i Nordväst och konsoliderat och utvecklat vårt basområde här i gränsområdet Shensi-Kansu-Ningsia. De tre frontarméerna, som utgör Röda arméns huvudstyrkor, har ställts under ett enhetligt befäl, vilket icke tidigare förekommit.

Om vi ser till vår strategis natur, kan vi också säga att perioden från tiden i Ching Kangbergen till vårt fjärde motfälttåg var ett skede, det femte motfälttågets period ett annat, och perioden från den Långa marschen fram till i dag det tredje. Under det femte motfälttåget förkastades felaktigt den riktiga tidigare politiken; i dag har vi med rätt förkastat den felaktiga politik, som antogs under det femte motfälttåget, och har återupplivat den tidigare och riktiga politiken. Vi har emellertid inte kastat ut allting från det femte motfälttåget eller återupplivat allt som föregick det. Vi har återupplivat endast det som var bra i det förgångna och gjort oss av endast med misstagen från det femte motfälttågets period.

Gerilla-ismen har två aspekter. En är oregelbundenhet, det vill säga, decentralisering, brist på enhetlighet, frånvaron av strikt disciplin och förekomsten av enkla arbetsmetoder. Dessa drag hörde Röda arméns spädbarnsålder till, och en del av dem var just vad som behövdes vid den tiden. Allt efter som Röda armén uppnår ett högre stadium, måste vi steg för steg och medvetet göra slut på dem i syfte att göra Röda armén mera centraliserad, mera enhetlig, mera disciplinerad och grundligare i sitt arbete – kort sagt, mer reguljär till sin karaktär. I ledningen av operationerna bör vi också steg för steg och medvetet minska sådana gerilladrag, som inte längre krävs i ett högre stadium. Vägran att göra framsteg i detta avseende och envist fasthållande vid det gamla stadiet är otillåtligt och skadligt samt till men för operationer i stor skala.

Gerilla-ismens andra aspekt är principen om rörlig krigföring, de gerilladrag i både strategiska och taktiska operationer, som för närvarande ännu är nödvändiga, den oundvikliga fluiditeten i våra basområden, fluiditeten i planeringen av basområdenas utveckling och avvisandet av en för tidig reguljärisering i uppbygget av Röda armén. I detta sammanhang är det lika otillåtligt, oförmånligt och skadligt för våra nuvarande operationer att förneka historiens fakta, att mot-sätta sig bibehållandet av det som är nyttigt och våghalsigt lämna det nuvarande stadiet för att blint rusa in i ett ”nytt stadium”, vilket ännu ligger utom räckhåll och inte har någon verklig betydelse i nuvarande tid.

Vi står nu inför ett nytt stadium vad Röda arméns tekniska utrustning och organisation angår. Vi måste vara beredda att gå över till detta nya stadium. Det vore felaktigt och skadligt för vår framtida krigföring om vi inte förberedde oss. I framtiden, när de tekniska och organisatoriska förhållandena inom Röda armén inträtt i ett nytt stadium, kommer dess operationsriktningar och stridslinjer att bli fastare. Det kommer att bli mera ställningskrig, fluiditeten i kriget, i vårt territorium och i vårt uppbygge kommer att minskas starkt och slutligen försvinna. Vi kommer inte längre att vara handikappade av de nuvarande begränsningarna, såsom fiendens överlägsenhet och hans starkt befästa ställningar.

För närvarande motsätter vi oss såväl de felaktiga åtgärderna från den tid då ”vänster”-opportunisten dominerade som återupplivandet av många av de irreguljära drag som Röda armén hade i sin spädbarnsålder men som nu är onödiga. Men vi måste beslutsamt verka för att återställa de många värdefulla principerna för arméns uppbygge och för den strategi och taktik, vilka ständigt förde Röda armén till seger. Vi måste sammanfatta allt som är bra i det förgångna i en systematisk, allt högre utvecklad och rikare militär linje, för att vinna segrar över fienden i dag och förbereda övergången till det nya stadiet i framtiden.

Rörlig krigföring innefattar många problem, såsom rekognoscering, bedömning, beslut, stridsdisposition, befäl, fördöljande, koncentration, framryckning, deployering, angrepp, förföljande, överrumplingsangrepp, ställningsangrepp, ställningsförsvar, skärmytslingar, reträtt, nattstrider, särskilda operationer, att undvika det starka och anfälla det svaga, belägring av fienden i syfte att slå mot hans förstärkningar, skenanfall, luftvärn, operationer bland flera fientliga styrkor, avledande operationer, på varann följande operationer, operationer utan ett uppland, behovet av att vila och hämta nya krafter. Dessa problem företedde många speciella drag i Röda arméns historia, drag vilka bör behandlas metodiskt och sammanfattas i vetenskapen om fälttåg, och jag ämnar inte gå in på dem här.

8. Krig för snabba avgöranden

Ett strategiskt långvarigt krig och fälttåg eller strider för snabba avgöranden är två sidor av samma sak, två principer, vilka i inbördeskrig bör understrykas lika starkt och samtidigt och vilka även är tillämpliga i anti-imperialistiska krig.

Revolutionära styrkor växer endast gradvis därför att de reaktionära styrkorna är mycket starka. Detta faktum avgör vårt krigs långvariga natur. Här kan otålighet vara skadlig, och att förorda ”snabbt avgörande” är felaktigt. I andra länder kan det förvåna att någon för ett tioårigt revolutionärt krig, som vi har gjort, men för oss är det liksom de inledande avsnitten i en ”åttabent” essä – ”presentationen, utvecklingen och den preliminära utläggningen av ämnet”³⁶ – och många fler spännande delar kommer att följa. Utan tvivel kommer

³⁶ Den ”åttabenta essän” var den föreskrivna formen vid de kejserliga tävlingsexamina i det feodala Kina från det 15:e till det 19:e århundradet. Essäns huvudpart bestod av begynnelseavsnittet, det mittersta avsnittet, det bakre avsnittet och det avslutande avsnittet, och var och ett av dessa avsnitt skulle bestå av två underavsnitt. Här använder kamrat Mao Tse-tung utvecklingen av temat i detta slags essä som metafor för att belysa revolutionens utveckling genom dess olika stadier. Vanligtvis använder emellertid kamrat Mao Tse-tung uttrycket ”åttabent essä” för att förlöjliga dogmatismen.

utvecklingen i framtiden att i hög grad påskyndas under inflytande av förhållandena inom- och utomlands. Eftersom förändringar redan inträtt i de inrikes- och utrikespolitiska lägena och större förändringar är på väg, kan man säga att vi har vuxit ifrån den period då utvecklingen gick långsamt och vi kämpade isolerat. Men vi får inte vänta oss framgångar med ens. Strävan att ”utplåna fienden före frukost” är berömvärd, men det är inte bra att göra upp konkreta planer för att förverkliga detta. Eftersom de reaktionära krafterna i Kina understöds av många imperialistiska makter, kommer vårt revolutionära krig att fortsätta att vara långvarigt ända till dess att de revolutionära krafterna i Kina har samlat styrka nog till att slå sönder våra inre och yttre fienders viktigaste ställningar, och till dess de internationella revolutionära krafterna har krossat eller tyglat huvudparten av de internationella reaktionära krafterna. En av vår strategis viktiga vägledande principer är att utgå från denna ståndpunkt då vi formulerar vår strategi för långvarigt krig.

Motsatsen gäller för fälttåg och strider – här är principen inte långvarighet utan snabba avgöranden. Snabba avgöranden söks i fälttåg och strider, och detta gäller i alla tider och för alla länder. I alla tider och i alla länder söker man också uppnå snabba avgöranden i ett krig som helhet, och ett långvarigt krig anses skadligt. Kriget i Kina måste emellertid skötas med det största tålamod och behandlas som ett långvarigt krig. Då Li Li-sanlinjen rådde, förlöjligade en del människor vårt sätt att handla som ”skuggboxningstaktik” (med hänsyftning på vår taktik att utkämpa många strider fram och tillbaka innan vi övergick till att inta de stora städerna) och sade att vi inte skulle få uppleva revolutionens seger förrän vårt hår vitnat. Dylig otålighet har för länge sedan bevisats vara felaktigt. Men om de hade tillämpat sin kritik inte på strategin utan på fälttågen och striderna, skulle de ha haft fullkomligt rätt, och detta av följande skäl. För det första, Röda armén hade inga källor att lita till för påfyllning av vapen och särskilt av ammunition. För det andra, de vita styrkorna består av många arméer medan det finns endast en Röd armé, som måste vara beredd att i snabb följd utkämpa den ena operationen efter den andra för att krossa varje ”inringnings- och undertrycknings”fälttåg. Och för det tredje, trots att de vita arméerna rycker fram en för en, håller sig de flesta av dem ganska nära varandra, och om vi inte lyckas få ett snabbt avgörande, då vi angriper en av dem, kommer alla de andra att konvergera mot oss. Av dessa skäl måste vi gå in för snabba avgöranden. Vanligtvis avslutar vi en strid inom loppet av ett par timmar, eller inom loppet av en eller två dagar. Endast då vår plan går ut på att ”belägra fienden i syfte att slå emot hans förstärkningar”, och vårt syfte inte är att slå emot den belägrade fienden, utan emot hans förstärkningar, är vi beredda på en viss grad av långvarighet i våra belägringsoperationer. Men även då siktar vi på ett snabbt avgörande mot förstärkningarna. En plan för långvariga operationer tillämpas ofta av oss i fälttåg och strider, då vi strategiskt befinner oss på defensiven och hårdnackat försvarar positioner för att hålla en front, eller då vi, i en strategisk offensiv angriper isolerade fientliga styrkor, som är avskurna från hjälp, eller då vi håller på att utplåna vita fästen inom vårt basområde. Men långt utdragna operationer av detta slag är snarare till hjälp än till hinder för Röda arméns huvudstyrkor i deras strider för snabba avgöranden.

Ett snabbt avgörande får man inte enbart genom att önska det, det kräver en mängd särskilda betingelser. Huvudkraven är: att göra tillräckliga förberedelser, att gripa det rätta tillfället, att koncentrera överlägsna styrkor, att tillämpa en inringnings- och överflygningstaktik, att ha en gynnsam terräng, att slå till mot fienden då han befinner sig på rörlig fot eller då han gjort halt men ännu inte konsoliderat sina ställningar. Därest inte dessa betingelser finns är det omöjligt att uppnå ett snabbt avgörande i ett fälttåg eller i en strid.

Krossandet av en fientlig ”inringning och undertryckning” är ett större fälttåg, men ändå gäller principen om ett snabbt avgörande och inte den om långvarig kamp. Ty de tillgängliga

trupperna, de ekonomiska resurserna och den militära slagkraften i ett basområde tillåter inte en långvarig kamp.

Ehuru snabbt avgörande är den allmänna principen, måste vi motsätta oss otillbörlig otålighet. Det är alltigenom nödvändigt att den högsta militära och politiska ledande instansen i ett revolutionärt basområde, sedan den tagit basområdets förhållanden och fiendens läge med i beräkningen, inte låter sig skrämmas av fiendens grymhet, ej heller blir nedslagen av svårigheter, som kan uthärdas, eller deprimerad av motgångar, utan har det tålamod och den uthållighet som erfordras. Det tog oss endast en vecka, från den första striden till den sista, att krossa fiendens första ”inringnings- och undertrycknings” fälttåg i Kiangsi; det andra krossades på knappa två veckor; det tredje drog ut på tiden i tre månader innan det krossades; det fjärde tog tre veckor; det femte prövade vår uthållighet i ett helt års tid. När vi, efter att ha misslyckats med att krossa fiendens femte fälttåg, tvingades att bryta oss ur den fientliga inringningen, visade vi en otillbörlig brådska. Under då rådande betingelser kunde vi gott och väl ha hållit ut i två eller tre månader till och givit våra trupper tid för vila och reorganisation. Om detta hade gjorts och om ledningen hade varit en smula visare efter vår utbrytning, skulle slutet ha varit ett helt annat.

Trots detta, behåller principen, att med alla möjliga medel förkorta ett fälttåg, sin giltighet. Fälttågs- och stridsplaner bör kräva att vi anstränger oss till det yttersta för att koncentrera trupperna, tillämpar rörlig krigföring och så vidare, i syfte att säkra förintelsen av fiendens effektiva styrka på de inre linjerna (det vill säga, inom basområdet) och ett snabbt nederlag för hans ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg. Men där det är tydligt att fälttåget inte kan avslutas på våra inre linjer, bör vi använda Röda arméns huvudstyrka till att bryta oss ur den fientliga inringningen och kasta om till våra yttre linjer (det vill säga, till fiendens inre linjer) i syfte att beseгра honom där. Nu, sedan fienden har utvecklat sin blockhuskrigföring i hög grad, kommer detta att bli vår vanliga operationsmetod. Vid tidpunkten för Fukien-intermezzot,³⁷ två månader efter det att vi började vårt femte motfälttåg, borde Röda arméns huvudstyrkor utan tvivel ha trängt in i området Kiangsu-Chekiang-Anhwei-Kiangsi med Chekiang som centrum, och svept på längden och bredden över hela området mellan Hangchow, Soochow, Nanking, Wuhu, Nanchang och Foochow och på så sätt förvandlat vår strategiska defensiv till en strategisk offensiv, som hotat fiendens livsviktiga centra, och sökt drabbningar i de väldiga områden där inga blockhus fanns. På så sätt skulle vi ha tvingat fienden, som då angrep södra Kiangsi och västra Fukien, att vända tillbaka för att försvara sina livsviktiga centra, brutit hans angrepp mot basområdet i Kiangsi och hjälpt folkregimen i Fukien – vi skulle säkerligen ha hjälpt den på detta sätt. Eftersom denna plan förkastades, kunde fiendens femte ”inringning och undertryckning” inte brytas och folkregimen i Fukien föll oundvikligen samman. Även efter ett års strider och fastän det blivit olämpligt för oss att rycka fram mot Chekiang, kunde vi ändå ha gått över till strategisk offensiv i en annan riktning genom att förflytta våra huvudstyrkor mot Hunan, det vill säga, genom att stöta in i det centrala Hunan i stället för att dra genom Hunan till Kweichow. På så sätt kunde vi ha manövrerat fienden från Kiangsi in i Hunan och förintat honom där. Eftersom också denna plan avslogs, gick allt hopp om att bryta ned fiendens femte fälttåg till spillo, och vi hade inget annat alternativ än att anträda den Långa marschen.

³⁷ Under inflytande av den anti-japanska rörelsens uppsving bland folket över hela Kina, bröt ledarna för Kuomintang's 10:e routearmé i förbund med kuomintangstyrkorna under Li Chi-shen i november 1933 offentligen med Chiang Kai-shek och upprättade i Fukien ”Republiken Kinas revolutionära folkregering”, samt slöt en överenskommelse med Röda armén om att angripa Chiang Kai-shek och göra motstånd mot Japan. Nittonde routearmén och folkregeringen i Fukien bröt emellertid samman under Chiang Kai-shek-truppernas angrepp.

9. Förintelsekrig

Det är inte på sin plats att förorda ”en utmattningsstrid” för Kinas Röda armé av i dag. En ”strid om skatter” mellan en drakkung och en tiggare i stället för mellan två drakkungar skulle te sig ganska löjlig. Ty för Röda armén, som får nästan alla sina förnödenheter från fienden, är ett förintelsekrig den grundläggande politiken. Endast genom att förinta fiendens effektiva styrkor kan vi krossa hans ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg och utvidga våra revolutionära basområden. Att tillfoga fienden förluster är ett medel att förinta honom, annars vore det ingen mening med det. Vi lider själva förluster, då vi tillfogar fienden förluster, men vi skaffar oss påfyllning då vi förintar hans förband. På så sätt inte bara gottgör vi våra förluster utan ökar vår armés styrka.* En strid i vilken fienden drivs på flykten, är i grund och botten inte avgörande i kampen mot en mycket stark fiende. Ett förintande slag har emellertid en stor och omedelbar verkan på vilken fiende som helst. Att skada en människas tio fingrar är inte lika effektivt som att hugga av ett av dem, och att driva tio fientliga divisioner på flykt är inte lika effektivt som att förinta en av dem.

Vår politik gentemot fiendens första, andra, tredje och fjärde ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg var förintelsekrig. De styrkor som vi förintade i varje fälttåg utgjorde endast en del av fiendens totala styrka, och ändå krossades alla dessa ”inringnings- och undertrycknings”-fälttåg. I vårt femte motfälttåg genomfördes emellertid en rakt motsatt politik, vilken faktiskt hjälpte fienden att uppnå sina mål.

[xxxx]**

Förintelsekrig kräver att man koncentrerar överlägsna styrkor och tillämpar taktiken att inringa och överflygla. Vi kan inte ha det förra utan det senare. Betingelser sådana som stöd från befolkningen, gynnsam terräng, en sårbar fientlig styrka och den fördel som överraskningen ger är alla oumbärliga, när man åsyftar att förinta fienden.***

Att enbart driva en fientlig styrka på flykt eller tillåta den att komma undan har en mening endast då vår huvudstyrka i striden eller i fälttåget som helhet koncentrerar sina förintelseoperationer mot en annan fientlig styrka, annars är det meningslöst. Här uppvägs förlusterna av vinsterna.

Då vi skapar vår egen krigsindustri får vi inte bli beroende av den. Vår grundläggande politik är att lita till de imperialistiska ländernas och vår inhemske fiendes krigsindustrier. Vi gör anspråk på produktionen från såväl Londons som Hanyangs arsenaler, och vad mera är, den levereras till oss av fiendens trängkårer. Detta är nakna sanningen och inget skämt.

* I originalet stod här i stället ”Detta är metoden med varuutbyte på en marknadsplatsen tillämpad på krig”. – *MF*

** Ett kort stycke i originalet som bl a talade om att man måste ta ”byte” under militära kampanjer har här strukits i den auktoriserade versionen av artikeln. – *MF*

*** Två meningar som säger att man ska förinta hela regementen eller divisioner om så är möjligt har här strukits. – *MF*